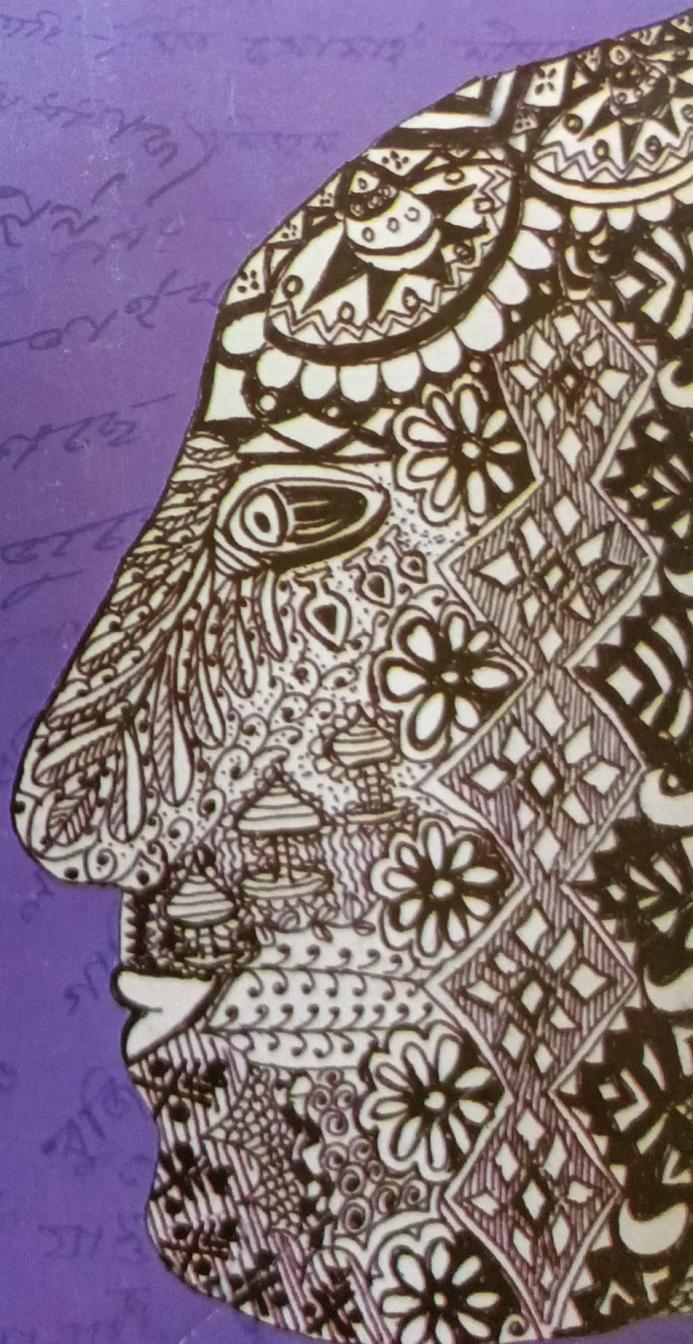
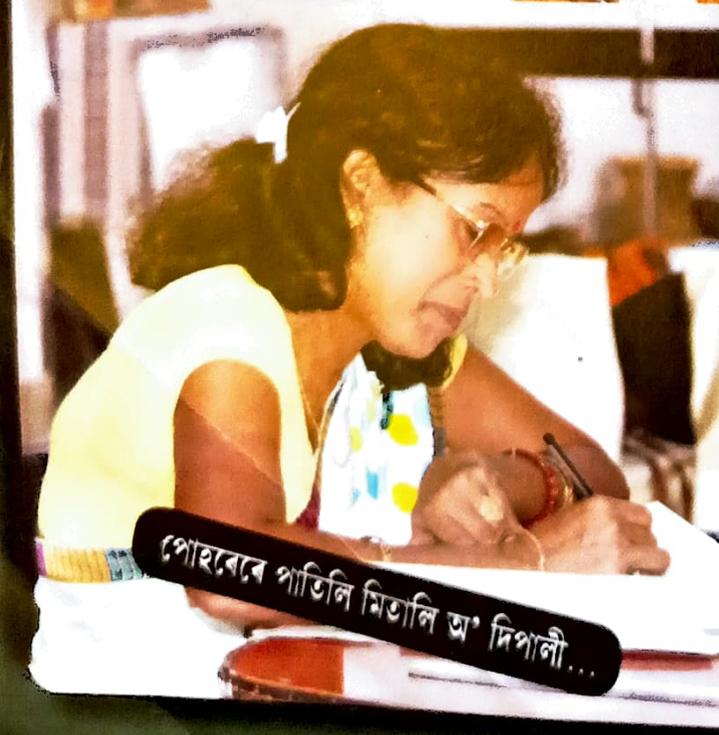
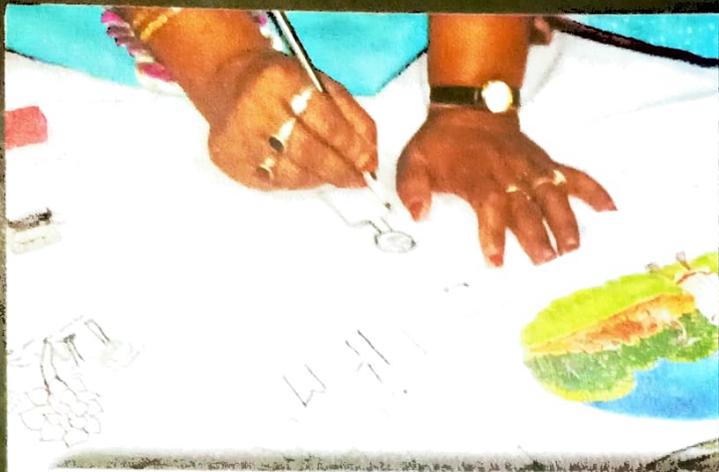

সৃজনী

নারী কথা

পোহৰেৰে পাতিলি মিতালি অ' দিপালী...

উষা-ৰাতিপুৰাই নাম গাই জগত মুহিলা...

সৃজনীশীল লেখা কৰ্মশালাৰ পটভূমি

২০১৩ চনত নৰ্থ ইষ্ট নেটৱৰ্কে শান্তিৰ হকে তৃণমূল “মহিলা নেত্ৰীৰ সক্ষমতা সংবৰ্ধন” নামেৰে এক কাৰ্যসূচী আৰম্ভ কৰিছিল। ইয়াৰ উদ্দেশ্যসমূহ আছিল-

মহিলা নেত্ৰী আৰু মহিলা সংগঠনসমূহক সমাজত বা ৰাজহুৱা প্ৰক্ৰিয়াত চৰকাৰী আঁচনি আৰু নীতি সমূহৰ পৰ্যবেক্ষণত অংশগ্ৰহণ কৰিবলৈ শক্তিশালী কৰা আৰু

মহিলা নেত্ৰীসকলক তৃণমূল স্তৰত মহিলাৰ বিৰুদ্ধে হোৱা হিংসাৰ মোকাবিলা কৰিব পৰাকৈ পাৰদৰ্শী আৰু কৌশলগতভাৱে সাজু কৰি তোলা।

২০১৩ চনৰ জুলাই মাহত ৩০ গৰাকী তৃণমূল পৰ্যায়ৰ মহিলা নেত্ৰীক লিংগ, নাৰী নিৰ্যাতন, পাৰিবাৰিক নিৰ্যাতন, নতুন আইন আৰু নেতৃত্ব দক্ষতাৰ ওপৰত প্ৰশিক্ষণ প্ৰদান কৰি সক্ষমতা সংবৰ্ধন কাৰ্যসূচী আৰম্ভ কৰা হৈছিল। ২০১৪ চনত দৰং জিলাৰ অসম মহিলা সমতা চহাইটি নামৰ সামাজিক সংগঠন আৰু চিৰাঙৰ দ্য এণ্ট (The ANT) নামৰ সংগঠনটোলৈ তেওঁলোকক লৈ যোৱা হৈছিল। নাৰী আদালতৰ যোগেদি ন্যায় প্ৰদানৰ স্থানীয় ব্যৱস্থা আৰু নাৰী সৱলীকৰণৰ বাবে সামূহিক সামাজিক প্ৰচেষ্টাসমূহ তেওঁলোকক দেখুওৱা হৈছিল।

প্ৰশিক্ষিত মহিলাসকলৰ মাজৰ পৰা আঠ (৮) গৰাকী মহিলা নেত্ৰীক বাঁচনি কৰা হৈছিল। পাৰিবাৰিক নিৰ্যাতনৰ ধৰণ আৰু মাত্ৰা বুজিবলৈ জিলা পৰ্যায়ত এক অধ্যয়ন পৰিচালনা কৰিবলৈ তেওঁলোকক পুনৰ প্ৰশিক্ষণ দিয়া হৈছিল। ২০১৪ চনত অসমৰ কেইবাখনো জিলা ক্ৰমে দৰং, ওদালগুৰি, গোলাঘাট, শোণিতপুৰ, কোকৰাঝাৰ, কাৰ্বি আংলং, লখিমপুৰ, ধেমাজি, যোৰহাট, নগাওঁ, তিনিচুকীয়া, শিৱসাগৰ আৰু চিৰাঙৰ দহখন গাওঁ পৰিষদ উন্নয়ন সমিতি আৰু ত্ৰিশ(৩০)খন গাওঁ-পঞ্চায়তত তেওঁলোকে এই অধ্যয়ন কৰিছিল।

পাৰিবাৰিক নিৰ্যাতনত ভূগি থকা ১২০০ গৰাকী মহিলাৰ সাক্ষাৎকাৰ লোৱা হৈছিল। তাৰপিছতেই একে বছৰতে কেইখনমান জিলাত তেওঁলোকে তৃণমূল স্তৰত শাসন ব্যৱস্থাত মহিলাৰ প্ৰতিনিধিত্বৰ ওপৰত এক তথ্যানুসন্ধান চলাইছিল। অৱশেষত ২০১৫ চনত নৰ্থ ইষ্ট নেটৱৰ্কে ক্ষেত্ৰ সমীক্ষাৰ পৰা প্ৰাপ্ত তথ্যৰে এই অধ্যয়নৰ প্ৰতিবেদন প্ৰকাশ কৰি উলিয়ায়।

এই কাৰ্যসূচীৰ ফলস্বৰূপে প্ৰশিক্ষিত মহিলা নেত্ৰীসকলে নাৰী আৰু শান্তি, পঞ্চায়তত মহিলাৰ ভূমিকা, পাৰিবাৰিক নিৰ্যাতন উপশম কৰাত জনসাধাৰণ আৰু ৰাষ্ট্ৰৰ ভূমিকা, অৰ্থনৈতিক সৱলীকৰণ, তৃণমূল শাসন ব্যৱস্থাত মহিলাৰ প্ৰতিনিধিত্ব আৰু তেনেধৰণৰ অন্যান্য বিষয়ৰ ওপৰত ১৫ টা কাৰ্যসূচী পৰিচালনা কৰে। তেওঁলোকে মহিলাৰ সমতাৰ প্ৰতি থকা ৰাষ্ট্ৰৰ দায়বদ্ধতা পূৰণ কৰাৰ দাবীত সংশ্লিষ্ট চৰকাৰী কৰ্তৃপক্ষসমূহক ১৪ খনকৈ স্মাৰক পত্ৰ প্ৰদান কৰে।

সৃজনীশীল লেখা কৰ্মশালাৰ উদ্দেশ্য আছিল, এই প্ৰশিক্ষিত মহিলা নেত্ৰীসকলক এক নাৰীবাদী চিন্তাৰ পৰিৱেশ প্ৰদান কৰা য’ত তেওঁলোকে আত্ম মৰ্যাদাবোধৰ বিকাশেৰে নাৰীৰ অধিকাৰ আৰু সমতা সম্পৰ্কে নিজৰ মনোভাৱ সৃজনশীল ভাৱে প্ৰকাশ কৰিব পাৰে। এই কৰ্মশালাটিয়ে মহিলা কেইগৰাকীক মহিলাৰ দ্বাৰা ৰচিত সাহিত্যৰ ৰসাস্বাদনৰ সুযোগ দিয়ে আৰু নিজৰ মনৰ ভাৱখিনি লিখনিৰ মাজেৰে প্ৰকাশ কৰাৰ বাবে অনুপ্রাণিত কৰে। কৰ্মশালাটিত মহিলা সকলে প্ৰখ্যাত লেখিকা নিৰুপমা বৰগোহাঞিৰ লগত মত বিনিময় কৰাৰ সুযোগ পাইছিল। বিভিন্ন নাৰী চৰিত্ৰৰ জীৱনৰ দুখ-যত্নগণা তেওঁ কিদৰে নিজৰ লেখাত প্ৰকাশ কৰিছিল সেই কথা কৈছিল। এই মুকলি পৰিবেশে নাৰীৰ দৈনন্দিন বাস্তৱতা আৰু কৰ্মৰ মাজত সংযোগ স্থাপন কৰাত সহায় কৰাৰ উপৰিও তেওঁলোকৰ মাজত লুকাই থকা লেখাৰ দক্ষতাক বিকশিত কৰি তোলাত উৎসাহ যোগাইছিল।

বৈষম্য

বৈষম্য নাই কোনো
নাৰী পুৰুষৰ,
প্ৰকৃতিৰ সৃষ্টি আৰু দৃষ্টিত ।
কিন্তু ...
এই বিশাল বিশ্বখনিত
বৈষম্য বিৰাজমান
নাৰী পুৰুষৰ !
সমাজৰ সকলো স্তৰতে
কাৰ্য সম্পাদন কৰিবলৈ
যদি সক্ষম নাৰী, পুৰুষৰ সমানেই
নিদিয়ে তথাপি স্বীকৃতি
নাৰী সমাজক
পুৰুষতান্ত্ৰিক সমাজ ব্যৱস্থাই ।
এয়াই যেন লিংগ বৈষম্যৰ আৰম্ভণি ।

আমাক এখনি আকাশ দিয়া

আমাক এখনি আকাশ দিয়া
জোনাক উপচি পৰা
নাথাকিব য'ত হিংসা, হত্যা, ভ্ৰষ্টাচাৰ,
অমাবস্যাৰ কলীয়া ডাৱৰ
আমি শক্তি, আমি মুক্তি
আমিতো নহয় অৰুলা
যুগে যুগে আমিয়েই বীৰাংগণা
নকৰোঁ ভয় শোষণকাৰীৰ চলনা ।
নাৰী-পুৰুষৰ ভেদ ভাব আঁতৰাই
সমস্বৰে যাওঁ আহাঁ আওঁৱাই ।
আঁতৰাম সমাজৰ গ্লানি
ভোটাতৰা হৈ আমিয়েই জিলিকিম
নাৰী ।

উষাৰাণী দেৱী, দৰং

ভূমিকা বৰ. কোকৰাঝাৰ

নাৰী। মাত্ৰ দুটা আখৰ। কিন্তু এই সমাজখনে নাৰীক ইমান কামৰ বোজা দিছে, নাৰীয়ে নিজকে পাহৰি দ্বিতীয় শ্ৰেণীৰ মানুহলৈ পৰিৱৰ্তন হৈছে। কিন্তু নাৰীসকল সচেতন হ'বলৈ সময় হৈছে। সমাজে জাপি দিয়া বোজাবোৰ যদি কঢ়িয়াব পাৰোঁ নিজৰ চিন্তা-ভাবনা বোৰো আমি প্ৰকাশ কৰিব পাৰিম। নাৰী যে খাটি সোন, সেয়ে নিজে নিজকে উজ্বল কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিব লাগিব। আমি যদি অতীতলৈ চাওঁ তেন্তে দেখোঁ প্ৰত্যেক নাৰীয়ে ঘৰ নামৰ এটা অনুষ্ঠান সুচাৰুৰূপে পৰিচালনা কৰে, তেনেহ'লে আমাৰ সমাজখন মহিলাইহে সুচাৰুভাৱে চলাব পাৰিব বুলি মই ভাবোঁ।

প্ৰথমতে আমি নিজৰ ঘৰখনতে নাৰী-পুৰুষৰ সমান অধিকাৰ কামৰ জৰিয়তে আদায় কৰি ল'ব লাগিব। যেনে মহিলা গৰাকীয়েও বস্ত্ৰ বেছা-কিনাত অংশ গ্ৰহণ কৰক, ঘৰুৱা সিদ্ধান্তবোৰত ভাগ ল'ব লাগিব, ঘৰুৱা সমস্যাবোৰ বুজা-বুজিৰে সমাধান কৰিব লাগিব। পুৰুষ এজনে চাকৰি কৰি অনা ধনখিনিত মহিলাজনীৰো অংশ আছে। কাৰণ মহিলাজনীয়ে সময়মতে ভাত পানী খুৱাই পঠিয়ায়। খেতি কৰা সকলৰ পুৰুষ সকলে হাল বায় মহিলাজনীয়েও কঠীয়া গুজি দিয়ে। তেনেহ'লে দুয়ো সমান অংশীদাৰ। এইবোৰ কথা সুস্থভাৱে আলোচনা কৰি নিজ অধিকাৰ গ্ৰহণ কৰক।

অধিকাৰৰ কথা বাৰে বাৰে লিখা হৈছে। এই অধিকাৰ কি কি সেইখিনি জানিবৰ বাবে মই Wing Assam ৰ উদ্যোগত আৰু NEN ৰ উদ্যোগত বহুতো প্ৰশিক্ষণ গ্ৰহণ কৰিছিলোঁ। যেনে- লবী, এডভোকেটী, ডকুমেন্টেচন, কমিচনবোৰৰ বিষয়ে NHR, WHR, লিংগ বৈষম্য ইত্যাদিৰ বিষয়ে এইখিনি প্ৰশিক্ষণৰ পিছত থানাত, SP ৰ লগত, সমাজ কল্যাণ বিষয়াৰ লগত, DC ৰ লগত, DLSA ৰ লগত সাহসেৰে কথা ক'বলৈ সাহস পাইছিলোঁ।

আমাৰ কোকৰাঝাৰ-চিৰাং জিলা সন্মিলিত মহিলা সমিতিয়ে নাৰী নিৰ্যাতনৰ বিৰুদ্ধে কাম কৰি আহিছে যদিও কিছুমান কেছ সমাধান হৈছিল, কিছুমান কেছ পৰি আছিল। এই প্ৰশিক্ষণ লোৱাৰ পিছত পুলিচ বিষয়াবোৰক প্ৰশ্ন কৰাৰ সাহস পাইছিলোঁ। তাৰে দুটামান অভিজ্ঞতা উল্লেখ কৰিলোঁ -

১। ধৰ্ষণৰ ঘটনা :- ৭ বছৰীয়া ছোৱালী এজনীয়ে ৩১/১২/২০০৭ তাৰিখে ৰাতি নতুন বছৰক আদৰিবলৈ সমনীয়াৰ লগত পিকনিক খাই আহি লগৰীয়াৰ ঘৰত শুই থকা অৱস্থাতে ৫৫ বছৰীয়া মানুহ এজনে ধৰ্ষণ কৰিছিল। এই ঘটনাৰ আচামী পক্ষৰ উকীলজনে ১ লাখ টকা গোছৰীয়াক উপটোকন দি কেচটো বিপথে পৰিচালিত কৰিব বিচাৰিছিল। কিন্তু যেতিয়া জানিব পাৰিলে যে এই কেচটো মোৰ সংগঠনে চাই আছে তেতিয়া মোকো ৫০ (পঞ্চাশ) হাজাৰ টকা দিব বিচাৰিছিল। মই লগে লগে উকীলজনৰ নিজৰ মাক-ভনীয়েকৰ কথা কৈ টকা নে ন্যায় বিচাৰিব বুলি মনত পেলাই দিলোঁ তেতিয়া হাতযোৰ কৰি ক্ষমা বিচাৰিছিল আৰু এনেকুৱা অন্যায় কেতিয়াও নকৰোঁ বুলি কথা দিলে। বৰ্তমান আচামী জেল হাজোতত আৰু ছোৱালীজনীৰ মাক চুকুৱাৰ পিছত CWC ৰ সহযোগত মই তাইক জালুকবাৰীৰ আশ্ৰয়গৃহত থৈছোঁ।

২। ডাইনী হত্যাৰ ঘটনা - এইটো ঘটনাত এজনী মহিলাক ডাইনী সজাই ৰাজহুৱা সভা পাতি ১০ (দহ) হেজাৰ জৰিমাণা লৈছিল। তিনি বছৰ পিছত মহিলাগৰাকীয়ে থানাত FIR দিয়ে গাওঁবুঢ়াসহ চাৰি-

জনৰ নামত । ঘটনাটো কি, কেনেকৈ মহিলাজনী ডাইনী হ'ল বুলি খবৰ ল'বলৈ যাওঁতে মোকো বহুতো বেয়া ভাষাৰে গালি-গালাজ কৰিছিল । কিন্তু এতিয়া তেওঁলোকে বুজি পাইছে যে মই এটা সংগঠনৰ হৈহে কাম কৰি আছো । যিকোনো মহিলাকে উদ্ধাৰ কৰাটো মানব অধিকাৰ কৰ্মীৰ কাম ।

৩। সংঘৰ্ষৰ নামত মিছা হত্যা - এই ঘটনাটো ঘটাৰ লগে লগে মৃতকৰ ঘৰৰপৰা এজাহাৰ দাখিল কৰিবলৈ থানালৈ গৈছিল কিন্তু গ্ৰহণ নকৰিলে । SP ক প্ৰতিলিপি দিয়া হৈছিল । আকৌ ছমাহ পিছত ইণ্টাৰনেটযোগে NHRC লৈ লিখা হৈছিল । ৩ বছৰ পিছতে ৫ (পাঁচ) লাখ টকাৰ ক্ষতিপূৰণ দিবলৈ কোৱা হৈছিল পৰিয়ালক । পৰিয়ালটোক টকাতো বাদেই এখন চিঠিও দিয়া হোৱা নাছিল । মই যেতিয়া গোটেই কথাখিনি জানিব পাৰি DC অফিচত খবৰ ল'বলৈ গৈছিলোঁ অফিচৰ মানুহে ১ লাখ টকা পৰিয়ালৰ পৰা বিচাৰিলে । তেতিয়া মই মানুহজনক শীতল মগজুৰে বুজাই দিলোঁ যে কথাখিনি, যে কাম কৰাৰ বাবে চৰকাৰে দৰমহা দিছে । যদি নিৰ্বাচিত পৰিয়ালৰ পৰা এনেকৈ টকা বিচাৰে মই আপোনাৰ নামত গোচৰ দিব পাৰোঁ । লগে লগে মানুহজনে ADCৰ পৰা চহী কৰাই কাগজখন মোৰ হাতত দিলে আৰু মই পিছদিনা SP অফিচত জমা দিলোঁ আৰু এক মাহৰ ভিতৰতে পৰিয়ালে ৫ (পাঁচ) লাখ টকাৰ ক্ষতিপূৰণ পালে ।

এইখিনি কাম কৰিব পৰা ক্ষমতা মোক WING আৰু NEN এ দিছে বুলি ক'ব পাৰোঁ । আশা কৰিছোঁ মোৰ দৰে অন্যাৱৰ বিৰুদ্ধে সকলোৱে মাত মাতক আৰু সমাজখন যাতে উজ্জ্বল হওক ।

মণি আৰু বীৰেনৰ এটা সঁচা কাহিনী

অপৰ্ণা চুতীয়া, ধেমাজী

মণি এখন সৰু গাঁৱৰ ছোৱালী। তাইৰ ঘৰখনত মাক, বাপেক, আইতাক, আৰু সৰু ভনীয়েক তিনিজনীৰ লগতে ভায়েক আছে। মণি ঘৰখনৰ ডাঙৰ ছোৱালী। মণিক কম বয়সতে বিয়া দিছিল তাইৰ ঘৰৰ পৰা ৫ কি:মি: আঁতৰৰ এখন ঘৰলৈ। মণিয়ে বিয়াৰ পাছৰ পৰাই সৰু বৰ কিছুমান ঘটনাৰ বহুবাৰ মুখামুখি হ'ব লগা হৈছে। মণিয়ে এই সকলোবোৰ সহি গৈছিল তাইৰ আইতাকৰ কথা মতে। এবছৰ পাছত মণি প্ৰথম সন্তানৰ মাক হ'ল। তাইৰ মনত বৰ আনন্দ লাগিল। মণিৰ স্বামী এজন চৰকাৰী চাকৰিয়াল। মাজে সময়ে স্বামী বীৰেনে মদ খায়। মদ খাই মণিক মাজে মাজে মানসিক অশান্তি কৰি থাকে। তাই কেতিয়াও তেনেকুৱা এটা জীৱন বিচৰা নাছিল। তাই মৌন হৈ আহিছিল। মণিৰ জীৱনলৈ দ্বিতীয় সন্তান মইনা আহিল। বাবু আৰু মইনাৰ জন্মৰ পাছত মণিয়ে ভাবিছিল বীৰেন এতিয়াৰে পৰা ভাল স্বামী হ'ব। কিন্তু সময় কিমান গতিশীল। তাৰ পাছত বীৰেনে বেছিকৈয়ে মদ খাবলে ল'লে। বাবু আৰু মইনাই ৰাতি হ'লে ভয়ত মাকক কয়, “মা তুমি পাপা ঘৰলৈ আহিলে একো নক'বা।” কিবা ক'লে মণিক স্বামীয়ে মাৰ-পিট কৰা সিহঁতে দেখি আহিছে। মণিয়ে প্ৰতিবাদ কৰি আহিছিল কিন্তু কাম দিয়া নাছিল।

কিছু বছৰ যোৱাৰ পাছত বাবু অষ্টম শ্ৰেণী পালেগৈ। এদিন সন্ধ্যা ওলাই গ'ল বীৰেন। ৰাতি ৯ বজালৈকে ঘৰৰ বাহিৰত। মণিৰ ল'ৰাই মনে মনে ভয় খালে। বাবুয়ে ভনীয়েক মইনাক সোনকালে ভাত খাই শুব লাগে বুলি কোৱা মাকে শুনিলে। তেতিয়া মণিৰ মনত বৰ বেয়া লাগিল আৰু খঙত কি কৰোঁ কি নকৰোঁ যেন লাগিল। সেই ৰাতি বীৰেনক মণিয়ে একো নক'লে যদিও সি মণিক মাজে মাজে কিবা কিবি কথা শুনাইছিল। এয়া বীৰেনৰ চৰিত্ৰ। মণিয়ে এদিন ভাবিলে মদ খোৱা দোকান খনলৈ গৈ মালিকক ক'ব আজিৰ পৰা যাতে তেওঁৰ স্বামী আহিলে মদ খাবলৈ নিদিয়। মণিৰ মনৰ দুখৰ কথাষাৰ এদিন হ'লগৈ ওৱালত লগোৱা মণিৰ চৰিত্ৰ বেয়া বুলি ডাঙৰ ডাঙৰ আখৰৰ লাইন, ৰাতিপুৱা দেখি মণিৰ দুৰ্গাৰ দৰে খং উঠিল কিন্তু কাক কি কৰিব!

মণিৰ ল'ৰাই মেট্ৰিক পাছ কৰিলে নাম থকাকে। ল'ৰাৰ ভাল ৰিজাল্টৰ আঁৰত মাকৰ প্ৰেৰণা লুকাই আছিল। মাকে মনত ভাবি লৈছিল দেউতাকে দিব নোৱাৰা সকলো মৰম প্ৰেৰণা তাই নিজে দিব। মণিৰ ছোৱালীজনীৰ প্ৰতিটো খোজতে সহায়ৰ হাত আগবঢ়াইছিল তাই নিজে। দিন বাগৰি গৈছে, মণিৰ ল'ৰা ছোৱালী দুয়োটা ডাঙৰ হৈ গৈছে। তাইৰ এটাই চিন্তা বীৰেনক কেনেকৈ ভাল কৰিব। এদিন ৰাতি তাই হাতত এখন চুৰি লৈ বিচাৰি গ'ল বীৰেনক। ৰাতি তেতিয়া দহ মান বাজিছিল। বীৰেন মদ খাই একো ক'ব নোৱাৰা হৈ আছিল। বীৰেনৰ ফালে চুৰিখন দেখুৱাই ঘৰলৈ যাবলৈ কোৱাত সি মণিক মাৰিব খুজিছিল। কিন্তু মাৰিব নোৱাৰিলে কাৰণ মণিয়ে সেই সময়ত কালি ৰূপ লৈছিল। তাৰ কিছুদিনৰ পাছত হঠাৎ মণিয়ে এটা সিদ্ধান্ত ল'বলৈ বাধ্য হ'ল। তাই ঘৰলৈ উকীল এজন মাতি আনিলে। বীৰেন আৰু তাইৰ ল'ৰা - ছোৱালীহালক বহুৱাই ল'লে। উকীলৰ আগত বীৰেনক আৰু ল'ৰা-ছোৱালী দুটাক মাকৰ সিদ্ধান্তৰ কথাটো ক'লে। মণিয়ে সেই দিনাৰ পৰা বীৰেনক এৰি বেলেগে থাকিব। মণিৰ কথাবোৰত বীৰেনৰ আকাশখন খহি পৰা যেন লাগিল। দুয়োখন হাত আগবঢ়াই মণিক আৰু দুয়ো সন্তানৰ আগত আৰু জীৱনত ভুল কাম নকৰো বুলি শপত খালে।

সেইদিনটোৰ পৰা আজিলৈকে বীৰেনে কোনো দিন ভুল কৰা নাই। মণিহঁতৰ সংসাৰখন এতিয়া বৰ ভালকৈ চলিছে।

নাৰী তুমি নহয় দুৰ্বল

দিপালী বৰা, ওদলগুৰি

হে নাৰী, আমি কেতিয়াও
দুৰ্বল নহয় ।
মানৱ জগতৰ প্ৰথম গৰাকী
শিক্ষয়িত্ৰীয়েই হৈছে নাৰী ।
নাৰীয়েই দেখুৱাব পাৰে
শুদ্ধ পথ পুৰুষক ।
সন্তানক দিব পাৰে
জীৱন গঢ়াৰ আদিপাঠ,
নাৰীৰ মাজত থাকে
অফুৰন্ত শক্তিৰ প্ৰবাহ ।
সেই বাবেই ... সেই বাবেই...
কৃত্ৰিম ভাৰিৰে এভাৰেষ্ট জয় কৰি
অকনিমা সিঙে দেখুৱালে
নাৰীৰ অপাৰ সাহস ।
বৰ বৰ সন্তাসবাদী আইছিছৰ বিৰুদ্ধে
যুঁজা তুলসী গোৱাৰ্ডৰ
জীৱন দৰ্শন অতুলনীয় নিদৰ্শন ।
নাৰী মমতাময়ী,
যুগে যুগে চেনেহৰ জৰীৰে
বান্ধি ৰাখিছে মানৱ সমাজ ।
ৰাজনীতিতো বলিষ্ঠ নেতৃত্ব
ভাৰতৰ নাৰী,
হাৰ মানিব নোখোজা
অপ্ৰতিৰোধ্য গতি ।
তথাপিহে নাৰী হয় লাঞ্চিত
নিৰ্যাতিত আজিও,
শ্ৰদ্ধাৰ বিপৰীতে বাঢ়িছে
হিংসা আৰু নাৰী বিদ্বেষ
আসুৰিক প্ৰবৃত্তি ।
সেই বাবেই ... সেই বাবেই
নাৰীক বুজিবলৈ শ্ৰদ্ধা জনাবলৈ
মূল কাৰ্যসূচী হোৱা উচিত
মহিলা সৱলীকৰণ
মহিলা সৱলীকৰণ ।

অপৰ্ণা-ৰং আৰু ভাষাৰে লিখা মনৰ ভাৱনা

কৈ নো কৈ থাকিলে ওৰকে নপৰে
ভূমিকা বাইদেউৰ কথা

নানে মনে মীনাই ভাৱে জগত জিনাৰ কথা

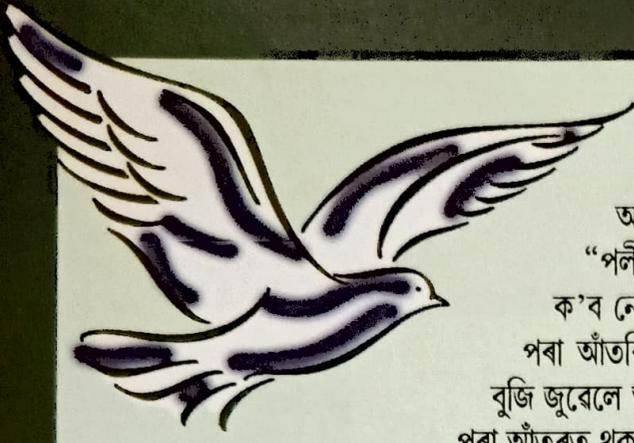
জুমনক শুৰাই লৈ পলীয়ে আইনাৰ আগত বৈ নিজৰ অৱয়বটোলৈ চাই ব'ল । বেলেগে ধুনীয়া বুলি কোৱা দুবছৰৰ আগৰ সেই পলীজনী বাক ক'ত হেৰাই গ'ল । কোন দৌষী বাক তাইৰ আজিৰ এই অৱস্থাৰ বাবে - সামাজিক ধ্যান ধাৰণা নে তাইৰ ভাগ্য ? দুবছৰে বছৰ তাই এই প্ৰশ্ন নিজকে শুধিছে । কেতিয়াবা ভগৱানৰ ওপৰত অভিমান হয় । জীয়াই থকাৰ সমস্ত হেঁপাহ লাহে লাহে নিঃশেষ হৈ গৈছে । মাত্ৰ কণমানি জুমনৰ নিষ্পাপ মুখখিনিলৈ চাই বৈ যায় ।

পলীৰ দেউতাক হেমন্ত বৰা এজন অতি শান্ত আৰু সৎ প্ৰকৃতিৰ মানুহ আছিল । স্থানীয় ডাকঘৰৰ চাকৰিৰে পোৱা সীমিত আয়েৰে সিহঁতৰ চাৰিজনীয়া পৰিয়ালটো সুখী পৰিয়াল আছিল । পৰিয়ালৰ একমাত্ৰ ছোৱালী হোৱা বাবে তাইৰ কত যে আদৰ । ভায়েক পনাৰতো অভিমানেই হয় আৰু মাকৰ ওচৰত আপত্তি তোলে ল'ৰা হৈ জন্ম হোৱা বাবে ।

কিন্তু নিয়তিয়ে তাইৰ এই সুখ সহ্য কৰিব নোৱাৰিলে, কাচি আঁজুৰি নিলে মনৰ সমস্ত সুখ শান্তি । পলীৰ মনটো উভতি গ'ল দুবছৰ আগৰ সেই নিৰ্ভেজাল দিনবোৰলৈ । সেইবাৰ তাই হায়াৰ-ছেকেণ্ডেৰী পৰীক্ষা দি আজৰি হৈ মাহীয়েকৰ ছোৱালী জীউৰ লগত বিশ্বনাথ চাৰিআলিৰ জেঠায়েকৰ ছোৱালী মুনবাৰ বিয়ালৈ বুলি ওলাইছিল । জীউ তাইতকৈ দুবছৰে সৰু যদিও বন্ধুৰ দৰে সিহঁত । যোৱাৰ সময়ত মাকে তাইৰ হাততে এযোৰ ধুনীয়া পাতৰ কাপোৰ গুজি দি কলে - “হেঁ মা, এইযোৰ বিয়াখনত পিন্ধিবলৈ কিনি থৈছিলো, পিন্ধিবি আক' ।” তাইৰ বৰ হাঁহি উঠে মাকৰ এনেবোৰ আবদাৰ দেখি । শেষত দেউতাকে সিহঁত দুয়োজনীক বাছত উঠাই জেঠায়েকৰ ল'ৰা জোনলৈ ফোন কৰি দিলে । সিহঁত প্ৰায় ১-৩০ মান বজাত বাছষ্টেণ্ড পাই জোনক দেখা পাই নিশ্চিত হ'ল । জোনে ঘৰৰ গাড়ীৰে নি বিয়াঘৰ পোৱালৈগৈ । জেঠায়েক, জেঠায়েক, মুন সকলোৱে সিহঁতক দেখি বৰ ভাল পালে । বিয়ালৈ তেতিয়া দুদিন বাকী । ৰভা তলি উদুলি মুদুলি । দুপৰীয়া খাই বৈ উঠাৰ পিছত জেঠায়েকে সিহঁত দুজনী আৰু মুনৰ বান্ধৱী ৰূপশ্ৰীক মান দানৰ বস্ত্ৰ বিলাক সুন্দৰকৈ কলা সুলভভাৱে সজাই বান্ধি দিয়াৰ দায়িত্ব দিলে । সন্ধিয়াৰ পৰা সিহঁত তিনিওজনী বয়-বস্ত্ৰবোৰ বন্ধাত লাগি থাকোতেই জোনে আহি তাৰ বন্ধু জুৱেল বৰাৰ লগত সিহঁতক চিনাকি কৰাই দিলে । পলী স্বভাৱসুলভ ভাৱে গহীন ; গতিকে সিহঁতৰ লগত কথা পতাটকৈ তাই নিজৰ কামত মনোযোগ দিলে । তাই মন কৰিলে ৰূপশ্ৰী আৰু জীউৰ লগত কথা পতাৰ চলেৰে তাইলৈহে জুৱেলে দৃষ্টি নিক্ষেপ কৰিছে । তাকে দেখি তাই ক্ৰমাৎ জুৱেলক এৰাই চলিবলৈ চেষ্টা কৰিলে ।

বিয়াৰ দিনা পুৱাতে জোৰোণ । গতিকে পুৱাই সোনকালে মুনক নোওৱাৰ পিছত সিহঁত তিনিওজনীৰ কইনা সজোৱাৰ দায়িত্ব আহি পৰিল । দৰা গুৱাহাটীৰ হোৱা বাবে দৰা ঘৰৰ মানুহ আহি বিশ্বনাথত বাহৰ পাতি ২৫ গৰাকী মান মানুহ আহি মুনক জোৰোণ পিন্ধাই গ'ল । এইবাৰ সন্ধিয়ালৈ আকৌ বিয়াৰ প্ৰস্তুতি । গোলাপী গুণাৰ বন কৰা কাপোৰ যোৰেৰে মুনক যে ইমান ধুনীয়া দেখাইছিল সেই কথা সকলোৰে মুখে মুখে আছিল । কইনাজনীক সজাই পৰাই সিহঁত তিনিওজনীয়ে মেখেলা -চাদৰ পিন্ধি সুন্দৰকৈ সাজি কাচি কইনাৰ সৈতে মৰলৰ

ওচৰত বহিলগৈ । কিছু সময়ৰ পিছত তাই বৰ অস্বস্তি বোধ কৰিলে । মৰলৰ ওচৰত জুৰেলে সিহঁতৰ লগ নেবা হ'ল । জীউ আৰু ৰূপশ্ৰীয়েও কথাটো মন কৰিলে । জীউৰেটো কৈয়েই দিলে “পলী বা তুমি সাৱধান দেই, মুন বাৰ পিছতে তোমাবো পাল পৰিছে নেকি ক'ব নোৱাৰো ভাই ।” ৰাতি ৯ বজাত দৰা আহি পোৱাৰ পিছত তাই বভাৰ পৰা আঁতৰি আহি ভিতৰত বহিলহি । ইফালে মানুহৰ কম উপস্থিতিৰ সুযোগ বুজি জুৰেলে তাইক তাৰ মনৰ ভাৱ ব্যক্ত কৰিলে । কিন্তু পলীয়ে তাক এনে চিন্তাৰ পৰা আঁতৰত থকাৰ বাবে সকিয়াই দিলে । খোৰাউৰী ভোজৰ পিছদিনাই তাই এনেবোৰ সমস্যাৰ অৱসান ঘটাবৰ বাবে ঘৰলৈ অহাৰ বাবে সাজু হ'ল । জেঠুৱেক আৰু জেঠায়েকৰ হেজাৰ অনুৰোধেও তাইক ৰখাব নোৱাৰিলে । গতিকে তাই বাছত উঠি ঘৰমুৱা হ'ল । ঘৰলৈ আহি মুনৰ বিয়াৰ কথা, জুৱেলৰ কাণ্ড আদি মাকৰ আগত বিৱৰি ক'লে । মাকেও তাইক এনেবোৰ চিন্তাৰ পৰা আঁতৰি ভবিষ্যতে কি পঢ়িব তাকে ঠিক কৰিবলৈ উপদেশ দিলে । মাকৰ উপদেশে তাইক সকাহ দিলে । ইতিমধ্যে কেইবাদিনো পাৰ হৈ গৈছে । এদিন দুপৰীয়া প্ৰায় ১১ মান বজাত জোনৰ লগত জুৱেলো আহি সিহঁতৰ ঘৰত উপস্থিত হ'ল । ভয়তে তাই থক্ থক্ কৈ কঁপিবলৈ ধৰিলে । ইফালে মাকৰ আগত জোনে সিহঁত অহাৰ উদ্দেশ্য ব্যক্ত কৰি ক'লে “মহী, পলীৰ বাবে জুৱেলৰ কথা ভাবিব পাৰা । পঢ়া শুনা ল'ৰা, নিজৰ ফাৰ্মাচী আছে আৰু ঘৰৰ অৱস্থাও ভাল গতিকে তাই দুখত নপৰে ।” মাকে কেৱল শুনি গ'ল আৰু দুয়োকে ভাল কৈ খুৱাই বুৱাই বিদায় দিলে । সন্ধিয়া পৰত দেউতাক কামৰ পৰা অহাৰ পিছত মাকে দেউতাকৰ আগত সকলো বিৱৰি কোৱাত দেউতাকে মাত্ৰ হাঁহি মাৰি ক'লে - “হেৰা ! এতিয়া তাইৰ পঢ়াৰ বয়স, পঢ়িবলৈ দিয়াচোন । সংসাৰ চণ্ডালাৰ বয়স হোৱা নাই নহয় ।” প্ৰসংগটোৰ সিমানতে অন্ত পৰিল । কিন্তু বিধিৰ কি বিপাক, দুদিন মানৰ পিছতে জুৱেলে তাৰ মাক, দেউতাক, ভনীয়েক দুজনীৰ সৈতে বিয়াৰ প্ৰস্তাৱ লৈ পলীহঁতৰ ঘৰত উপস্থিত হ'ল । তাইৰ দেউতাকে তাইক বিয়া নিদিয়াৰ সিদ্ধান্ত সিহঁতক জনাই দিয়াত জুৱেলৰ দেউতাক মাকে ক'লে - “পলীক আমাৰ ঘৰৰ জীয়াৰীৰূপে ৰাখিম । পঢ়া-শুনা কৰা আদিৰ দায়িত্বও বহন কৰিম, আপুনি চিন্তা- কৰিছে কিয় ?” মুঠৰ ওপৰত সিহঁতে দেউতাকৰ সৰলতাৰ সুযোগ লৈ জোৰকৈ বিয়াৰ মত আদায় কৰি বিয়াৰ দিন বাৰ ঠিক কৰি পেলালে । মানুহ ঘৰৰ আদৰ সাদৰে তাইকো মুগ্ধ কৰিলে । এদিন বৰ ধুম-ধামেৰে সিহঁতৰ বিয়া হৈ গ'ল । বিয়াৰ পৰত দেউতাকে কোৱা উপদেশ কেইমাহ তাইৰ আজিও মনত আছে । দেউতাকক সেৱা কৰোঁতে তাইৰ মুৰত হাত দি মাথোঁ ক'লে- “আই শহুৰৰ ঘৰত প্ৰতিটো খোজ দিওঁতে এইখন ঘৰৰ সন্মান বজাই ৰাখিবি । ডাঙৰক সন্মান আৰু সৰুক মৰম কৰাৰ মাজতে নিজৰ দায়িত্ব পালন কৰি যাবি । যা আই তই সুখী হ'ল ” সেইদিনা তাই নিজকে চণ্ডালিব পৰা নাছিল । তাইক যেন এটি পিঞ্জৰাৰ ভিতৰত ভৰাই বাহিৰৰ পৰা তলা মাৰি আবদ্ধ কৰি দিলে । বহু দূৰলৈ উৰিব খোজা মনটোক জোৰকৈ বান্ধি পেলালে । তাইৰ নিজকে বৰ অসহায় যেন লাগিল ।

তাৰ পিছৰ পৰা আৰম্ভ হ'ল বোৱাৰী জীৱনৰ দিনপঞ্জী । পুৱাৰ পৰা ৰাতিলৈ বিৰামহীন ভাবে কাম কৰি সকলোকে সন্তুষ্ট কৰি ৰাতি স্বামীক সংগ দিয়াৰ শক্তি তাইৰ ক্ৰমাৎ নোহোৱা হৈ পৰিছিল । বিয়াৰ দহদিনৰ পিছত তাইৰ পৰীক্ষাৰ ফলাফল জনাই মাক দেউতাকে ফোন কৰিলে আৰু পুনৰ পঢ়াৰ কথা জুৱেলৰ লগত আলোচনা কৰিবলৈ ক'লে । তাইৰ মনত পৰিল মেট্ৰিকৰ ফলাফল লৈ দেউতাকে হাতত মিঠাই লৈহে ঘৰ সোমাইছিল । আজি তাই ঘৰত থকা হ'লে প্ৰথম বিভাগত উত্তীৰ্ণ হোৱাৰ ফলাফলত কিমান যে আনন্দ কৰিলেহেঁতেন । কিন্তু ইয়াত তাইৰ আনন্দৰ সমভাগী হ'বলৈ কোনো নাই । শহুৰেকে এবাৰ সোধাৰ বাহিৰে কোনেও তাইক এমাহ মাতো নিদিলে । দুদিনমান যোৱাৰ পিছত তায়েই উপযাচি গিৰিয়েকক ক'লে- “হেৰি নহয়, ডিগ্ৰী পঢ়িবলৈ কলেজৰ ফৰ্মখন আনিব লাগিছিল নেকি !” জুৱেলে মাত্ৰ উত্তৰত ক'লে-মাকক সুধিব লাগিব । সেইদিনা তাই বৰ অকলশৰীয়া অনুভৱ কৰিলে । বুকুখন মোচৰ খাই উঠিল । বাথৰুমত সোমাই নীৰবে চকুলো টুকিলে । দেউতাকৰ উপদেশ মনত পেলাই নিজৰ মনকে বুজনি দি মনে মনে থাকিল ।

ক্ৰমে এমাহ দুমাহকৈ দিনবোৰ বাগৰি গ'ল । ইতিমধ্যে জুনো তাইৰ গালে আহিল । কেতিয়াবা গাটো গধুৰ গধুৰ লাগিলে তাইৰ মাকলৈ বৰকৈ মনত পৰে । কিমান যে আদৰত ৰাখিলেহেঁতেন ! জুৱেল, শাহুৱেক কোনেও তাইৰ শৰীৰৰ খবৰ নলয় । আনকি এবাৰ ডাঙৰক দেখুৱাৰ কথাও চিন্তা নকৰিলে । এদিনৰ কথা- তাইৰ মাকে ফোন কৰি

তাইৰ স্বাস্থ্যৰ খবৰ লোৱাত ওচৰতে থকা শাহুৰেকে তাই শুনাকৈ কৈ উঠিল “হ’ল আৰু বুদ্ধি শিকাবলৈ, এইক ফোন কৰা বন্ধ কৰিব লাগিব। বাপেকৰ ঘৰৰ পৰা টকা দিছে নেকি ?” পলীয়ে কথাখিনি নুশুনাৰ ভাও জুৰি মাকৰ ফোনটো কাটি দি ফোনটো বন্ধ কৰি দিলে। তাইক শোকে খুন্দা মাৰি ধৰিলে - আজি তাইৰ জন্মদাত্ৰীৰ লগত বেলেগৰ অনুমতি লৈহে ফোনত কথা পাতিব পাৰিব। নাৰীৰ বিবাহৰ অৰ্থ পৰাধীনতা নেকি ? নিজৰ পচন্দ মতে আৰু কোনোদিনেই কি তাই একো কৰিব নোৱাৰিব নেকি ? স্বামীৰ ঘৰৰ এনে অৱহেলা অত্যাচাৰ সহ্য কৰি তাই আৰু কিমান দিন জীয়াই থাকিব। গুৱাহাটীত এম. এ. পঢ়ি থকা ডাঙৰ নন্দ ঘৰলৈ আহিলেতো তাইৰ আৰু ভয় লাগে। অৰ্দাৰ দিয়াৰ লগে লগে বস্ত্ৰ হাজিৰ নহ’লে তাইক ইমান যে গালি দিয়ে। “শিক্ষা-দীক্ষা নাই ঘৰৰ চুৱা ধোৱা কামেই কৰিব লাগিব। বাপেকৰ ঘৰত কাম নকৰিলা বুলিয়েই ইয়াতো মেমচাহাব হ’ব নেকি ? কি আনিছা ঘৰৰ পৰা ফুটনি মাৰিবলৈ” - ইত্যাদি ইত্যাদি। তাই অতিষ্ঠ হৈ পৰিছে এনেবোৰ ব্যৱহাৰত। কথাই কথাই কেৱল “ঘৰৰ পৰা একো নানিলা” কথাষাৰ শুনি শুনি লাহে লাহে মানসিকভাৱে ভাগি পৰিবলৈ ধৰিলে। এদিন নন্দৰ এনে ব্যৱহাৰত বিৰক্ত হৈ নিজৰ স্বামী হিচাপে জুৱেলৰ সহায় বিচাৰোঁতে তাইৰ এনে অৱস্থাতো স্বামী অৰ্থাৎ গৰাকী হিচাপে সি চৰ আৰু পেটত গোৰ মাৰিলে আৰু ক’লে যে তাইৰ কাম হ’ল মাক ভনীয়েক-হঁতৰ যত্ন লোৱা। সি তাইক তাতকৈ বেছি আশা নকৰিবলৈ সকায়াই দিলে। সেইদিনা স্বামীৰ ঘৰত অকলশৰীয়া অস্তিত্বক তাই বৰকৈ অনুভৱ কৰিলে। নিজৰ ওপৰত ধিক্কাৰ আহিল, কিন্তু পেটৰ সন্তানটোৰ কথা ভাবি তাই নিজকে সংযত কৰিলে।

পেটৰ সন্তানটোৰ পাঁচমাহ হওঁতে মাকে তাইক পঞ্চামৃত খুৱাবলৈ ঘৰলৈ নিয়াৰ প্ৰস্তাৱ দিয়াত তাই উৎফুল্লিত হৈ উঠিল। অন্ততঃ পিতৃ গৃহত মাক দেউতাকৰ জীপাল সান্নিধ্যত নিৰ্ভয়ভাৱে কটাব পাৰিব; য’ত থাকিব মুক্ত আকাশৰ স্বাধীনতা। তাইক ঘৰলৈ নি পঞ্চামৃতৰ সকলো ধৰ্মীয় নিয়ম পালন কৰিলে। কিন্তু, মাকৰ ঘৰলৈ অহাৰ পিচত স্বামী আৰু পৰিয়ালে তাইৰ এবাৰ খবৰো নল’লে। তাই নিজেই ফোন কৰিলেও সি তাইক অশ্লীল ভাষাত গালি পাৰি তাইৰ সন্মান হানি কৰে। এনেকি গৰ্ভস্থ সন্তানটিৰ ওপৰতো সন্দেহৰ ইংগিত দিয়ে। এইবোৰে তাইক অত্যন্ত আঘাত দিলেও সন্তানৰ ভৱিষ্যতৰ কথা ভাবিয়েই মনে মনে সকলো সহ্য কৰিলে। প্ৰসৱ বেদনা আহোঁতে জুৱেললৈ খবৰ দিয়াতো সি নাহিল বা ফোনযোগে এটা খবৰো নকৰিলে। জীৱন মৰণৰ এই সন্ধিক্ষণতো তাই স্বামীৰ মাত্ৰ ককৰ্থনাই পালে। তাইৰ এটি সুন্দৰ ল’ৰা সন্তান জন্ম হ’ল। জন্মৰ পিছত সন্তানক কোলাত লওঁতে আন মাতৃৰ দৰে মুখত হাঁহিৰ পৰিবৰ্তে জুমনৰ দুৰ্কপালৰ বাবে তাইৰ চকুৰ পৰা সৰ সৰাই পানী নামি আহিল। তাকে দেখি মাক ভায়েকেও কান্দিবলৈ ধৰিলে। তেনেতে দেউতাক আহি তাইৰ কান্ধত নিৰ্ভয়ৰ হাত থৈ আশ্বাস দিলে - “আই আমি আছো নহয় তোমাৰ লগৰী হৈ। নাকান্দিবা, আজি মোৰ বাবেই তোমাৰ এনে দশা হ’ল।” স্বামীৰ পৰিবৰ্তে দেউতাকেই সন্তান জন্ম হোৱাৰ সকলো খৰচ বহন কৰিলে। মাকৰ ঘৰত জুমন আলাসৰ লাক হৈ পৰিল। তাৰ লগত খেল ধেমালি কৰিয়েই তাই নিজকে পাহৰিবলৈ প্ৰয়াস কৰিলে। তাৰ সৰু সৰু আবদাৰ, কলকলনিয়ে তাইৰ বুকু মমতাৰে ভৰাই পেলালে।

কিন্তু আজিৰ ঘটনাই সকলো ধৈৰ্য্যৰ বান্ধ খুলি পেলালে। তাইৰ মনৰ মাজত পুহি ৰখা পুনৰ্মিলনৰ সমস্ত আশা ধূলিস্যাৎ হৈ গ’ল। আজি পুৱা সাতজনমান পুৰুষ মহিলাৰ লগত জুৱেল সিহঁতৰ ঘৰলৈ অহাৰ খবৰ মাকে দিয়াত তাই মনে মনে ভগৱানক ধন্যবাদ জনালে, অন্ততঃ তাইৰ স্বামীৰ মনৰ পৰিৱৰ্তন হ’ল আৰু জুমনে পিতৃৰ মৰমৰ পৰা বঞ্চিত নহ’ব। তাই লৰালৰিকৈ জুমনক খুৱাই অঁতাই কাপোৰ জোৰ সলাই ওলাই যাবলৈ লওঁতেই হলসুল শূনি মুৰটো উলিয়াই দেখে যে জুৱেলে দেউতাকক মাৰ-ধৰ কৰিছে আৰু ভিতৰলৈ সোমাই আহি তাইক আৰু জুমনক মাৰিবলৈ উদ্যত হৈছে। ইফালে মাকে তাইক জুমনৰ সতে আঁতৰি যাবলৈ চিঞৰি থকাত তাইৰ সশ্বিত ঘূৰি আহিল আৰু জুমনক কোলাত উঠাই লৈ কোনোমতে ওচৰৰ খুড়াকৰ ঘৰ পাই সকলো বিৱৰি কোৱাত খুড়াকে চুবুৰীয়া ৰাইজৰ সতে লগলাগি বুজাই বঢ়াই শান্ত কৰি পঠিয়াই দিলে। স্বামীৰ অত্যাচাৰ ইমানদিন সহ্য কৰাৰ পিছত তাই আজি সম্পূৰ্ণ নিজাকৈ সিদ্ধান্ত ল’লে- তাই শহৰৰ ঘৰলৈ আৰু কেতিয়াও ঘূৰি নাযায়, য’ত নিজৰ অস্তিত্বক বচাই ৰাখিবলৈ অকনমানো নিৰাপদ স্থান নাই। জুমনৰ বাবে তায়েই হ’ব পিতৃ-মাতৃ। তাই আৰু সহ্য নকৰে আৰু সিহঁতৰ ওপৰত কৰা অত্যাচাৰৰ হিচাপ ল’বলৈ দৃঢ় সংকল্প ল’লে।

নিৰুপমা বৰগোহাঞিৰ সৈতে সৃজনীশীল লেখা কৰ্মশালাত অংশগ্ৰহনকাৰী মহিলা নেত্ৰী আৰু নৰ্থ ইষ্ট নেটৱৰ্কৰ কৰ্মীসকল

এটা সঁচা ঘটনাৰ পম খেদি

মন্দিৰা চাংমাই, লক্ষীমপুৰ

এদিন দুপৰীয়া এগৰাকী মহিলাই মোলৈ ফোন কৰি মোক লগ পাব পাৰিনে বুলি সোধাত মই ঘৰলৈকে মাতি পঠালোঁ । প্ৰায় এক ঘণ্টাৰ পাছত মোৰ ঘৰলৈ আহি তেওঁৰ জীৱনত ঘটি যোৱা এটা সঁচা ঘটনা মোৰ আগত কোনো লুক-ঢাক নকৰাকৈ বৰ্ণনা কৰিলে আৰু মোৰ পৰা পৰামৰ্শ বিচাৰিলে ।

নাম তাইৰ দীপা । তাইৰ বিয়া হৈছিল ১৮ বছৰ বয়সত । তাইৰ স্বামী অসীম আছিল এখন সম্ভ্ৰান্ত ঘৰৰ ল'ৰা । বিয়াৰ এবছৰৰ পাছতেই দীপা এটা পুত্ৰ সন্তানৰ মাতৃ হ'ল । দীপাৰ স্বামীয়ে বেছিকৈ মদ খায় আৰু জুৱা খেলে । জুৱা খেলা এনেকুৱা পৰ্য্যায় পাইছিলগৈ যে দীপাৰ মাকৰ ঘৰৰ পৰা গঢ়াই দিয়া সোনৰ গহনা পাতি লৈ গৈ জুৱাত হাৰিছিল । মদ খোৱাটোৰ কথা ক'বই নালাগে । নিতৌ ধলং পলং খোজেৰে ঘৰত সোমাই দীপাক গালি-গালাজ, মাৰপিট, যৌন নিৰ্যাতন কৰে । সন্তানৰ মাতৃ হোৱাৰ পিছতো দীপাৰ ওপৰত অত্যাচাৰ উৎপীড়ণ একেই থাকিল । শাহু- শহৰৰ পৰাও একো সঁহাৰি নাপাইছিল । এদিন দীপাই দুবছৰীয়া সন্তানক লৈ মাকৰ ঘৰলৈ গুচি গ'ল । আঠ মাহ মাকৰ ঘৰত থকাৰ পিছত দীপাই গম পালে যে তেওঁৰ স্বামী দুৰাৰোগ্য কেঞ্চাৰত আক্ৰান্ত হৈছে । সেই কথা গম পাই দীপাৰ নাৰী মনে সহ্য কৰিব নোৱাৰিলে আৰু অসীমৰ ওচৰলৈ দৌৰি আহিল । তিনি মাহমান শুশ্ৰূষা কৰাৰ পিছত অসীমৰ মৃত্যু হ'ল ।

অসীমৰ মৃত্যুত যিকন আশা আছিল সেইকনো হেৰুৱাই দীপা দিশহাৰা হৈ পৰিল । কনমানি ল'ৰাটোক লৈ তাই ক'লে যাব কি কৰিব তাকে ভাবি পাগলীৰ দৰে হৈ পৰিল । মাক দেউতাকৰ বাধা সত্ত্বেও তাই অসীমৰ ওচৰলৈ ঘূৰি আহিছিল । এতিয়া কি কৰিব । বহুত ভাবি-চিন্তি তাই আকৌ মাকৰ ঘৰলৈকে ঘূৰি যোৱাৰ সিদ্ধান্ত ল'লে । তাইক যেন বিধাতাই উপহাস কৰিছে । এইবাৰ তাই নিজৰ মাতৃৰ ঘৰতেই নিৰ্যাতনৰ বলি হ'ল । তাই যেন তেওঁলোকৰ বাবে এটা বোজা হৈ পৰিল । ল'ৰাটো চাৰিবছৰীয়া হ'ল । স্কুলত নাম লগাব লাগে । ল'ৰাটোৰ খোৱা-পিন্ধা, পঢ়াৰ খৰচ উলিয়াবলৈ আনৰ লগতে নিজৰ বায়েকৰ ঘৰতো বন কৰা মানুহৰ দৰে কাম কৰি দিনটোত ৫০ টকা বা ৬০ টকা পায় । বায়েকৰ ঘৰত কাম কৰিলেহে ভাত খাবলৈ দিয়ে, নকৰিলে নিদিয় । এদিন তাই মন্দিৰলৈ যাবলৈ বায়েকক ৫০টকা আৰু পিন্ধিবলৈ এখন শাৰী বিচাৰিলে । “তই আজি কালি আমাৰ ঘৰত কাম নকৰ বাবে মই দিব নোৱাৰো দেই” বুলি বায়েকে খেদিহে পঠালে । তাই অলপ সময় বৈ থাকি এটা হুমুনিয়াহ কাটিলে । এঘোৰ চেণ্ডেল পিন্ধি যোৱাৰ বাবে ঘৰত থকা সৰু ভনীয়েকৰ চৰ খাব লগা হৈছিল । তাই অলপ শকত হৈছে বুলি নিজৰ মাকে কেনেকৈ ক'ব পাৰিলে বাঁৰি গা ধৰিছে বুলি !

ইমান খিনিলৈ গুনি মই মনে মনে ভাবিলো মানুহ ইমান নিৰ্দয় কেনেকৈ হ'ব পাৰে ! তাই এগিলাচ পানী খুজি খাই আকৌ আৰম্ভ কৰিলে - “বাইদেউ, ল'ৰাটোৰ ভবিষ্যতৰ কথা চিন্তা কৰি মই মানসিক ভাৱে বৰ দুৰ্বল হৈ পৰিছিলো । সেই সময়তে পত্নী ঢুকুৱা এজন মোৰ দেউতাতকৈও ডাঙৰ মানুহে মোক বিয়াৰ প্ৰস্তাৱ দিয়াত পানীত পৰা পৰুৱাই এখিলা পাত পালে যিদৰে জীৱটো বচোৱাৰ চেষ্টা কৰে ঠিক তেনেদৰে সেই সময়ত মোৰ তেখেতৰ প্ৰস্তাৱত সৰগ ঢুকি পোৱাৰ দৰে লাগিছিল । দুয়োজনে ক'ট মেৰেজ কৰিলো । মোৰ ল'ৰাটোক ক'টৰ নিয়মেৰে তোলনীয়া পুত্ৰ হিচাপে পিতৃৰ পৰিচয় দি তুলি ল'লে । এখন ভাল স্কুলত নাম লগাই দিলে । বৰ্তমান ল'ৰাটো অষ্টম শ্ৰেণীত পঢ়ি আছে । দ্বিতীয়

নুবুজাৰ পৰা বুজালৈ মোৰ যাত্ৰাপথ

মীণা সূত্ৰধৰ, চিৰাং

মই আগতে মহিলাৰ সমস্যাৰ কথা একো বুজা নাছিলোঁ । এদিন মোৰ এজনী খুড়ীয়ে নাৰী নিৰ্যাতনৰ ওপৰত হোৱা মিটিং এখনলৈ মোক লৈ গ'ল । তাতে মোক খুড়ীয়ে ভূমিকা ৰয়ৰ লগত চিনাকী কৰাই দিলে । এই মিটিংখনতে প্ৰথম মই শুনিলো নাৰীৰ ওপৰত হৈ থকা অত্যাচাৰ বোৰৰ কথা । এইবিষয়ে তেতিয়াৰ পৰাই মই চিন্তা কৰিব পৰা হলোঁ । ইয়াৰ পিছত বহুকেইখন সভাত মই অংশ ল'লো আৰু এদিন উইং (WING) অসমত যোগ দিলোঁ । ভূমিকা ৰয়ৰ যোগেদি মই নৰ্থ ইষ্ট নেটৱৰ্কৰ (নেন) সৈতে কামত জড়িত হলোঁ ।

তাৰ আগতে কওঁ মোৰ নিজৰ কথা । নেনৰ লগত কাম কৰাৰ আগৰ কথা । সেইদিনা ধাৰাঘাৰ বৰষুণ দি আছিল । আবেলি তিনিমান বাজিছিল । মই বিচনাতে বাগৰি আছিলো । তেনেতে মোৰ মালৈ মনত পৰিল । আমাৰ মা বাকু দেখাত কেনেকুৱা আছিল ? মাৰ কথা মনত পৰিলেই তেওঁৰ মুখৰ আৰু গাৰ বৰণ, ওখ নে চাপৰ, চুলি দীঘল নে চুটি জানিবলৈ মোৰ বৰ মন যায় । মাৰ কথা তেওঁৰ লগৰবোৰক সুধিলে কয় আমাৰ মা হেনো অতি ভদ্ৰ, নম্ৰ আৰু সৰল আছিল । কাকো ওলোটাই একো কথা নকৈছিল । ঠিক আছে, মাৰ কথা বাকু জানিলো কিন্তু দেউতা কেনেকুৱা আছিল ? মই এল. পি. স্কুলত থাকোঁতেই দেউতা ঢুকালে । তেতিয়াৰে পৰা ডাঙৰ দাদা আৰু বাইদেৱে আমি তিনিটা সৰু সৰু ভাই ভনীক ডাঙৰ দীঘল কৰিছে । আমাৰ কাৰণে দাদা-বাইদেৱে বহুত কৰিছে । আমাৰ ভাই ভনী কেইটাই আধাতে পঢ়া বাদ দিলে । মই ডিগ্ৰী পঢ়িবলৈ কলেজত নাম লগালো । কলেজ বহু দূৰ । অহা-যোৱা কৰোঁতে দিনে ৬০ টকাকৈ লাগে । দাদাই ইমান টকা দিব নোৱাৰা হ'ল । মই কলেজত পঢ়া বাদ দি ঘৰতে টিউচন কৰিবলৈ ল'লো । ল'ৰা-ছোৱালী পঢ়াই মই যিখিনি পাওঁ তাৰে কোনোমতে মোৰ খৰচখিনি চলে । তেনেকৈ থাকোঁতে এদিন মোৰ সম্পৰ্কীয় খুড়ী এজনীয়ে এটা অনুষ্ঠানত কাম কৰিম নেকি সুধিলে । মই ঘৰলৈ আহি দাদাক ক'লো । দাদাই সন্মতি দিলে । এদিন খুড়ীৰ লগত মই গুৱাহাটীৰ সেই মিটিংখনলৈ আহিছিলো, য'ত মই ভূমিকা ৰয়ৰ লগত চিনাকী হৈছিলো । তেতিয়াৰ পৰা মই উইং অসমৰ লগত কাম কৰি আছো ।

এদিন নেনৰ পৰা এটা ফোন পালোঁ । দুদিনীয়া প্ৰশিক্ষণ এটালৈ আহিব লাগে । ভূমিকাৰ লগত গুৱাহাটীলৈ আহি প্ৰশিক্ষণ ল'লো । তাৰপাছত নেনৰ হৈ পাৰিবাৰিক নিৰ্যাতনৰ সমীক্ষাটোৰ বাবে গাঁৱে গাঁৱে চাৰ্ভে কৰিলো । সঁচাকৈ ক'বলৈ গ'লে মোৰ আগতে একেবাৰে সাহস নাছিল । উইং অসম আৰু নেনৰ লগত কাম কৰি এতিয়াহে মোৰ মনলে সাহস আহিছে । বহুতো নজনা কথা জানিলো । আগতে মই কেতিয়াও থানালৈ যোৱা নাছিলো । কিন্তু এতিয়া অকলে থানালৈ বা যিকোনো ঠাইলৈ যাব পাৰোঁ । এজনী ছোৱালী বা মাইকী মানুহৰ বাবে সাহস বহুত ডাঙৰ কথা । আৰু নিজৰ সমস্যাবোৰ বুজি নিজৰ অধিকাৰ সম্পৰ্কে জনাটোও অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ । আমাৰ সমাজত মাইকী মানুহৰ অৱস্থা বেয়া । তাৰ কাৰণে আমি সকলোৱে মিলি কাম কৰিব লাগিব ।

বিবাহৰ পাছতেই মোৰ স্বামীয়ে মোক দুই বিঘা মাটি কিনি দিছিল। তাতে ঘৰ বনাই আমি দুয়োজন থাকিবলৈ লওঁ। তেখেতৰ প্ৰথমা পত্নীৰ সন্তানটোক মইয়েই ছোৱালী চাই বিয়া পাতি দিলো। পুত্ৰ-বোৱাৰী পুৰণা ঘৰত থাকে।”

সকলো ঠিকেই চলি আছিল। দীপাই বিয়া কৰাৰ তিনি বছৰ পাছতেই দ্বিতীয় স্বামীয়ে চাকৰিৰ পৰা অৱসৰ লয়। চাৰ্ভিচ বুকত নাম উঠিল দ্বিতীয় পত্নী দীপাৰ। সকলো টকা পইচা, সা-সম্পত্তিৰ গৰাকী স্বামীৰ পিছতেই দীপা হ'ব বুলি মৃত সতীনীৰ পুত্ৰ বোৱাৰীয়ে সহ্য কৰিব নোৱাৰি গৃহ কন্দলৰ সূচনা কৰিলে। শত্ৰুৰেকক নিজৰ ফলীয়া কৰি সিহঁতে দীপাক নিৰ্যাতন কৰিবলৈ ল'লে। দীপাৰ পুত্ৰৰ পঢ়া-শুনাৰ খৰচ, দীপাৰ খোৱা-পিন্ধাৰ খৰচ ক্ৰমশঃ বন্ধ কৰি দিলে। দীপাই আকৌ তৃতীয়বাৰলৈ হাঁহঁকাৰ কৰিবলৈ ধৰিলে।

সেইখিনি সময়তে মোৰ বিষয়ে কোনোবাই কোৱাত তাই আহি মোৰ ওচৰ পালেহি। মই তাইক সাহস আৰু নিৰ্ভয় প্ৰদান কৰিলো। দীপা যিহেতু দৰং জিলাত থাকে আৰু দ্বিতীয় স্বামীৰ ঘৰ দৰং জিলাতেই সেইকাৰনে মই ক'লো তুমি প্ৰথমে এজন ভাল উকীলক লগ ধৰি মোক কোৱাৰ দৰে সকলো সঁচা কথা খোলাখুলিকৈ কৈ দ্বিতীয় স্বামীৰ ওপৰত এটা গোচৰ তৰা। তোমাৰ কৰ্ট মেৰেজৰ প্ৰমাণ পত্ৰ আছে। তোমাৰ ল'ৰাক তোলনীয়া হিচাপে গ্ৰহণ কৰা আদালতৰ প্ৰমাণ পত্ৰ আছে। গতিকে মই ভাবো তুমি আৰু তোমাৰ ল'ৰাই এদিন প্ৰাপ্য অধিকাৰ পাবাই। তুমি ল'ৰাৰ কাৰণে চিন্তা কৰি হ'লেও যুঁজ দিব লাগিব। ভয় নকৰিবা মই তোমাৰ লগত আছো। সঁচাকৈ তাই অসীম সাহসেৰে আৰু ধৈৰ্য্যৰে যুঁজ দি নিজৰ আৰু ল'ৰাটোৰ প্ৰাপ্য অধিকাৰ সাব্যস্ত কৰিলে।

পত্নী হিচাপে এগৰাকী নাৰীক স্বামী ভক্তি, মাতৃ হিচাপে মৰমেৰে পূৰ্ণ এখন বিশাল হৃদয়ৰ গৰাকী বুলিয়েই অনুভৱ কৰোঁ। ইয়াৰ উপৰিও নাৰী এগৰাকীৰ ভিতৰত সুপ্ত হৈ থাকে অদম্য সাহস আৰু ধৈৰ্য্য। ককা আইতাৰ মুখেৰে শুনিছিলো আগতে মানুহে ধাৰণা কৰিছিলে যে লগত যিমান সাহসী মানুহ থাকিলেও সন্তান এটি নিজৰ মাকৰ কোলাতেই আটাইতকৈ সুৰক্ষিত থাকে আৰু মাকৰ কোলাত থাকিলে কোনেও আনকি অপদেৱতাইও সন্তানৰ অনিষ্ট কৰিব নোৱাৰে। সময়ত মাতৃ বাধিনীৰ দৰে হ'ব পাৰে।

অতীতত বহুতো সাহসী মহিলাৰ সাহসিকতাৰ বিষয়ে শুনিবলৈ আৰু পঢ়িবলৈ পাইছো। তথাপি নাৰী নিৰ্যাতিতা হৈয়ে আছে। নাৰীক নিৰ্যাতিতা আৰু উপেক্ষিতা বুলি ভবা সমাজক আমি নাৰী সকলেই শুদ্ধ কৰিব লাগিব। এতিয়া যুঁজাৰ সময়।

সামাজিক বিপ্লৱৰ পথত আজিৰ নাৰী সমাজ

উষাৰাণী দেৱী, দৰং

জীৱনত স্ব-নিৰ্ভৰশীল হ'বলৈ আমি চেষ্টা কৰিম। আত্মনিৰ্ভৰশীল হ'বলৈ অৰ্থ উপাৰ্জন কৰিম, আন দহজনাকো স্ব-নিৰ্ভৰশীল কৰাবলৈ প্ৰচেষ্টা অব্যাহত ৰাখিম। এনেবোৰ লক্ষ্য আৰু মহান উদ্দেশ্যৰে সমাজত সংস্কাৰ সাধন কৰিবলৈ ওলাই আহিছে এই সকল মহিলা, যিসকলে এক সুস্থ সামাজিক বিপ্লৱৰে সমাজৰ পৰিৱৰ্তন আনিবলৈ নৰ্থ-ইষ্ট নেটৱৰ্ক (নেন) নামেৰে এটি বেচৰকাৰী মহিলা সংগঠনৰ জন্ম দিছে।

অসম, মেঘালয়, নাগালেণ্ড হৈছে নেনৰ কৰ্মক্ষেত্ৰ। আমাৰ সমাজত নাৰীৰ নাৰীত্বক মৰ্যাদা প্ৰদান সম্পৰ্কে নাৰী সৱলীকৰণ সংস্থা সমূহে সৱল প্ৰতিবাদ আগবঢ়াই আহিছে। বৰ্তমান সময়চোৱাত নাৰী শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত এক জাগৰণ হোৱাৰ লগতে শিক্ষা, স্বাস্থ্য আদি সকলো দিশতে চৰকাৰীভাৱেও কন্যা শিশু আৰু মহিলা সকলৰ বাবে বিশেষভাৱে আঁচনি গ্ৰহণ কৰা হৈছে। নাৰীসকলে পৰিয়ালকেন্দ্ৰিক কথাবোৰৰ মাজতে থাকিও নিজা স্থান আৰু মৰ্যাদা লাভৰ বাবে অবিৰামভাৱে প্ৰচেষ্টা অব্যাহত ৰাখিছে। শিক্ষাৰ প্ৰচাৰৰ লগে লগে মহিলাসকলে পৰিয়ালকেন্দ্ৰিক বাধাৰ পৰা বহু পৰিমাণে মুক্ত হৈ স্বৱলম্বী হৈছে। নিজা আশা আকাংক্ষা পূৰণৰ প্ৰচেষ্টাৰে আগবাঢ়িছে। কিন্তু বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত নাৰী সমাজ পুৰুষকেন্দ্ৰিক সমাজখনৰ অধীন হৈ থাকিবলৈ আজিও বাধ্য। বহুতো সামাজিক, সাংস্কৃতিক, অৰ্থনৈতিক কাৰণত নাৰীৰ স্থান এতিয়াও সমাজত পুতৌ লগা হৈ আছে।

ভাৰতবৰ্ষত নাৰীৰ সুৰক্ষাৰ বাবে বহু আইন প্ৰণয়ন কৰা হৈছে যদিও সেইবোৰ যেন আইনৰ পুথিৰ মাজতে বন্দী হৈ থাকি যাব। অধিক সংখ্যক মহিলাই আজিও নাজানে নিজা অধিকাৰৰ কথা। ইংৰাজী ১৯৬১ চনতে যৌতুক নিবাৰণী আইনখন প্ৰণয়ন কৰা হয়। তেতিয়া অসমত যৌতুক দিয়া নিয়াৰ কথা অধিকাংশ মানুহে নাজানিছিল। অসমীয়া সকলে আজি কইনাৰ লগত বয়-বস্ত্ৰ, টকা-পইচা সা-সম্পত্তি পাবলৈ ইমানে আশা কৰা হ'ল যে অলপ ইফাল-সিফাল হ'লেই পত্নী বা কইনাগৰাকীক শাৰীৰিক, মানসিক নিৰ্যাতন কৰাই নহয়, সমাজৰ মাজত অগ্নিসাক্ষী কৰি গ্ৰহণ কৰা কইনাজনীক হত্যা কৰিবলৈকো কুণ্ঠাবোধ নকৰা হ'ল।

যৌতুকৰ বাবে হত্যা গোচৰত ন্যায়িক তদন্ত বা বিচাৰ গুৰুত্ব সহকাৰে লোৱা উচিত। উচ্চতম ন্যায়ালয়ৰ ৰায় অনুযায়ী যৌতুকৰ গোচৰ সমূহ অদালতত অতি নিষ্ঠা

আৰু গুৰুত্ব সহকাৰে বিচাৰ কৰিব লাগে। নিৰ্দ্ধাৰিত আইনমতে অপৰাধীক শাস্তি বিহিব লাগে যাতে সমাজত এনে কু-কাৰ্য কৰিবলৈ আন দহজনে সাহস গোটাৰ নোৰাৰে।

ভাৰতবৰ্ষত প্ৰতিমিনিটত একোগৰাকী নাৰী ধৰ্ষিতা হৈ আছে। পুৰুষতান্ত্ৰিক সমাজখনত পুৰুষৰ অৱদমনৰ বন্দি হয় সৰহ সংখ্যক নাৰী। এনেবোৰ ঘটনাৰ বিপক্ষে থিয় দিবলৈ ভাৰতীয় সংবিধানে নাৰীৰ সপক্ষে কিছুমান আইনগত সুবিধা প্ৰদান কৰিছে। তাৰ ফলস্বৰূপে “গৃহ হিংসা আইন” মহিলা সকলৰ সুৰক্ষা প্ৰদানৰ অৰ্থে ১৯৮৩ চনত ভাৰতীয় দণ্ডবিধিত ৪৯৮ (ক)ৰ অন্তৰ্ভুক্ত হয়। এই বিধি অনুসৰি যিসকল পুৰুষে অথবা স্বামীগৃহৰ ব্যক্তিয়ে মহিলা গৰাকীৰ ওপৰত অত্যাচাৰ চলাব তেওঁ তিনিবছৰৰ কাৰাদণ্ডৰ লগতে জৰিমনাও ভৰিব লাগিব। শেহতীয়াভাৱে মহিলা সকলক অধিক সুৰক্ষা দিয়াৰ বাবে পাৰিবাৰিক হিংসা আইন ২০০৫ প্ৰণয়ন কৰা হয়। এই আইনখনক কেন্দ্ৰ কৰিও বিতৰ্কৰ সৃষ্টি হৈছে যে - আইনখনে মহিলা সকলক সুৰক্ষা দিব সঁচা, কিন্তু আইনখনৰ অপ-প্ৰয়োগ নহয়তো! কোনো আইনে কোনো দিনে লিংগ বৈষম্যৰ সৃষ্টি কৰা নাই বা নকৰেও। আইনৰ দৃষ্টিত পুৰুষ-মহিলা উভয়ে সমান। ভাৰতীয় দণ্ড বিধিৰ ধাৰা সমূহৰ মতে যিকোনো দণ্ডনীয় কাৰ্য্যৰ বাবে পুৰুষ-মহিলা উভয় সমানে দণ্ড পোৱা উচিত।

অসমৰ বিভিন্ন জিলাত NEN :

দৰং জিলাৰ SATRA এটি বেচৰকাৰী অনুষ্ঠান। এই অনুষ্ঠানটিয়ে উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ মহিলা সৰলীকৰণৰ লগতে সমাজৰ বিভিন্ন উন্নয়নমুখী কাম কৰি ৰাইজৰ সমাদৰ বুটলিবলৈ সক্ষম হৈছে। নৰ্থ-ইষ্ট নেটৱৰ্কৰ দ্বাৰা দৰং জিলাত আন এটি মহিলা সংগঠন “অসম মহিলা সমতা ছচাইটি” পৰিদৰ্শন কৰা হয় যোৱা ইং ১৬/১০/২০১৪ তাৰিখে। অসম মহিলা সমতা ছচাইটিয়ে আন্তজাৰ্তিক নাৰী দিবস পালন কৰাৰ লগতে ভাৰত চৰকাৰৰ মানৱ সম্পদ উন্নয়ন দপ্তৰৰ অধীনৰ মহিলা সমস্যা আঁচনিখন ইং ১৯৯৫-৯৬ চনৰ পৰা গাঁৱৰ পিচপৰা মহিলাসকলৰ সৰলীকৰণৰ উদ্দেশ্যে ৰূপায়ণ কৰি আহিছে। আঁচনিখনৰ লক্ষ্যত উপনীত হোৱাৰ উদ্দেশ্যে অসম মহিলা সমতা ছচাইটিয়ে দৰং জিলাৰ ৬টা উন্নয়ন খণ্ডৰ ৪৪ টা পঞ্চায়তৰ মঠ ৩০৮

খন ৰাজহ গাঁৱত বিভিন্ন পদক্ষেপ লৈ কাম কৰি আছে। উল্লেখযোগ্য যে ৫ টা ব্লক মহাসংঘক স্বতন্ত্রতা প্ৰদান কৰা গৈছে। তাৰে তিনিটা মহাসংঘই পঞ্জীয়নকৃত মহাসংঘ হিচাবে স্বীকৃতি লাভ কৰিছে। নাৰী, লিংগবৈষম্য ইত্যাদি বিষয়ৰ ওপৰতো এওঁলোকে কাম কৰি আছে।

চিৰাং জিলা:

১৭/১০/২০১৪ তাৰিখে চিৰাং জিলাৰ বৌমাৰীস্থ The Ant নামৰ সেই বেচৰকাৰী সংগঠন বা অনুষ্ঠানটিত গৈ উপস্থিত হওঁ। সঁচাকৈয়ে ক্ষুদ্ৰতম প্ৰাণী হৈও ANT মানে পৰুৱাবোৰে যেনেকৈ এক গোট হৈ এক সংগ্ৰামী জীৱন যাপন কৰে, ঠিক তেনেদৰে এই ANT ৰ কৰ্মীসকলে নীৰৱতাৰে যেন জীৱন নামৰ নৈ খনিত হেজাৰ টো চাকনৈয়াৰ মাজতো জীৱনৰ সাতো বং বিচাৰি উলিয়াইছে। আমি আপ্লুত হৈ পৰিছিলো। শান্তি শৃংখলাৰে এনে এটি পৰিবেশ য'ত ২৬ খনমান তাঁতশাল, ২৮ গৰাকীৰ অধিক কৰ্মী থকা স্বত্বেও তাঁতশালৰ খট্ খট্ শব্দৰ বাহিৰে আন কোনো শব্দই তাত যেন ঠাই পোৱা নাই। ANT এটি ব্যতিক্ৰমী অনুষ্ঠান। যিসকল সমাজৰ

তুমি পূৰ্ণিমাৰে আকাশৰ জোন, অ' মুন

অৱহেলিত মহিলাই পেটৰ ভাতমুঠিৰ বাবে, দেহটো ঢাকিবলৈ দুখন বস্ত্ৰৰ বাবে, জীৱিকাৰ

তাড়ণাত বস্ত্ৰ নগৰী শূৱালকুছিলৈ গৈ কাপোৰ বৈ থকাটোকেই এক অভিশাপ বা কলংক বুলি বিবেচনা কৰি সমাজচ্যুত হোৱাৰ পথত আছিল। তেনে গৰাহত পৰি কক্‌বকাই থকা মহিলাসকলক উদ্ধাৰ কৰি আনি এই ANT নামৰ অনুষ্ঠান জন্ম দিয়াৰ লগতে মহিলা সৱলীকৰণৰ অৰ্থে মহিলা গোট, ফেডাৰেচন আদিৰো জন্ম দিয়ে। ২০০০ চনত ANT নামেৰে উইভিং চেণ্টাৰটি প্ৰতিষ্ঠা কৰে। সম্পূৰ্ণ নাম -Action North-east Trust | ANT ৰ প্ৰতিষ্ঠাপক Jennifer Liang।

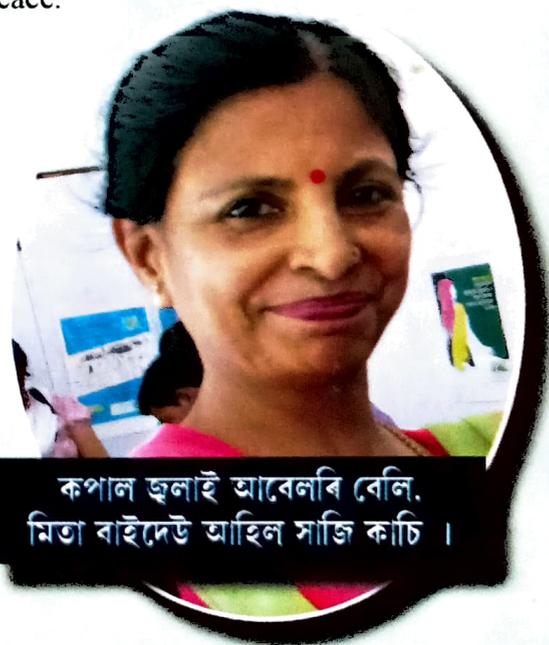

ৰচকী মন্দিৰা বাই, বিহু নাচৰ জবাব নাই

কাৰ্বি আংলং: Meet-
ing on Women and Peace.

০৪.১২.২০১৪

ভাৰতীয় সংবিধানে মহিলাৰ অধিকাৰ সম্পৰ্কে যি আইন প্ৰণয়ন কৰিছে আমি মহিলাসকলে তাৰ আধাশতাংশও অধিকাৰ পোৱা নাই। নৰ্থ-ইষ্ট নেটৱৰ্কে দাবী কৰে যে সকলো মহিলাই মহিলাৰ অধিকাৰ সমভাৱে পাব লাগে। সকলো মহিলাই নিজা অধিকাৰ সাব্যস্ত কৰিবই লাগিব। যি কোনো সংঘাতত সদায় নাৰীসকলেই ভুগিব লাগে। কাৰ্বি আংলঙত মহিলা সকলে ঘৰুৱা হিংসাত বেছি ভুগি আছে। নাৰী নিৰ্যাতন, নাৰীক ডাইনী সজোৱাৰ দৰে ঘৃণনীয় কাম, কন্যা সন্তানক যৌন আতিশৰ্য্য চলোৱাৰ দৰে পশুত্ব কামৰ গৰিহণা দি সেই জিলাৰ উপায়ুক্ত গৰাকীৰ ওচৰত আবেদন দি জনাওঁ যে উক্ত কাৰ্যৰ লগত জড়িত দোষীসকলক উপযুক্ত শাস্তি বিহিব লাগে। অন্যথা আমি আন্দোলনৰ কাৰ্য্যসূচী ল'বলৈ বাধ্য হ'ম।

কপাল জ্বলাই আবেলৰি বেলি,
মিতা বাইদেউ আহিল সাজি কাচি।

মোৰ ডায়েৰিৰ দুটা দিন আৰু কিছু অনুভৱ

মন বৰা, গোলাঘাট

দিনটো আছিল শনিবাৰ, মে মাহৰ ৯ তাৰিখ। পুৱা ন বাজিছে। মোৰ সহকৰ্মী মৃদুলাই ফোন কৰিলে, ক'লে, কাইলৈ লক্ষীম-পুৰলৈ যাম ওলাব। মই হ'ব বুলি কৈ ফোনটো কাটিছোহে, তেনেতে কল্যাণপুৰৰ পৰা পুষ্পা বায়ে ফোন কৰিলে আৰু মোক জনালে, তাত এটা ঘটনা হৈছে, তেওঁলোকক বিচাৰ কৰি দিবলৈ কৈ আছে, মই যাবই লাগিব বোলে। তেওঁলোকে মোলৈ বৈ আছে। মই তৎক্ষণাত কাপোৰযোৰ সলাই খুড়াৰ ছোৱালীজনীক লৈ ওলাই গ'লো। স্কুটিৰে যোৱাত ৩০ মিনিট সময় ল'লে।

ঘটনাটো হ'ল, এগৰাকী বিহাৰী সম্প্ৰদায়ৰ ছোৱালীক মাৰোৱাৰী সম্প্ৰদায়ৰ এজন ল'ৰাই প্ৰেম কৰি পলুৱাই লৈ গৈছিল ৰাজস্থানলৈ। ল'ৰাজনৰ পৰিয়ালৰ মানুহ আছিল ৰাজস্থানত। পলাই যোৱাৰ পাছত ছোৱালীজনীয়ে পেহীয়েকক জনায় যে তাই বিনোদৰ লগত বিয়া হ'বলে পলাই আহিছে। ল'ৰাজনৰ নাম বিনোদ। বিনোদ বিবাহিত পুৰুষ তাৰ পত্নী আৰু ল'ৰা ছোৱালী দুটাক এৰি থৈ গৈছে। আজি এমাহমান হ'ল বিনোদ ঘৰলৈ ঘূৰি আহিছে কিন্তু লগত ছোৱালীজনী নাই। ছোৱালীজনীৰ নাম বিনীতা বেলুৱাৰ। বিনীতাৰ খুড়াকে বিনোদক লগ ধৰি সুধিলে, “তুমি যে অকলে আহিলা আমাৰ বিনীতা ক'ত?” বিনোদে ক'লে, “কি ক'ম খুড়া, তাই মোক ফাঁকি দিলে। বহুত ভাল পাইছিলো। তাই এনেকুৱা কৰিব বুলি ভবাই নাছিলো। মোক এৰি আন এজন ল'ৰালৈ পলাই গৈছে।” কেনেকৈ গ'ল বুলি সোধাত ক'লে, “চাওক খুড়া, আমি দুইটাই তাত গৈ ৰাজস্থানত কোম্পানীত কাম কৰিছিলো। তাই দিনত ফেঞ্চবীলৈ যায়। মই প্ৰায়ে বাতি ডিউটি কৰোঁ। এদিন বাতিপুৰা আহি কামত দেখো বিনীতা নাই। থানাত এজাহাৰ দিলোঁ বিনীতা হেৰাইছে বুলি। মোৰ বন্ধু এজনে কৈছে তাই বোলে আমাৰ ওচৰৰে বেলেগ ভাড়া ঘৰত থকা ল'ৰা এজনৰ লগত পলাই গৈছে।”

বিনীতাৰ ঘৰৰ পৰিয়ালে সন্দেহ কৰিছে তাই ক'লৈকো পলাই যোৱা নাই। বিনোদে বিক্ৰী কৰিছে নাইবা হত্যা কৰিছে। আমাক কিবা এটা বিচাৰ কৰি দিয়াৰ কথা কৈছে। ল'ৰাজনক লগ কৰিলোঁ, কথা পাতিলোঁ, সি জনালে বিনীতা মৰা নাই জীয়াই আছে। সি ক'লে, “তাইক ময়ো বিচাৰি আছোঁ। ফোন যোগে মোৰ লগৰবোৰলৈ খবৰ দিলোঁ। ৰাজস্থানৰ পুলিছেও তাইক বিচাৰিছে। শুনিছো যিজন ল'ৰাৰ লগত গৈছিল সি উৰিম্যাৰ আছিল। তাই যদি তালৈ গৈছে মই নাজানো।” বিনোদে কথাবোৰ কওঁতে মাজে মাজে কান্দে আৰু কয়, “তাইক মই বহুত ভাল পাইছিলো। ৰাণীৰ দৰে ৰাখিছিলো। মোক ফাঁকি দিব বুলি ভবা নাছিলোঁ। চাওক বাইদেউ, তাইৰ ফটোখন মই এতিয়াও মোবাইলত ৰাখি থৈছো।” এইবুলি মোবাইলত ফটোখন দেখুৱালে আৰু চকুপানী টুকিলে। তাৰ ষ্ঠেণীয়েকেও একেটা কথা কৈ ক'লে, “অলপ সময় দিয়ক!” ভাবিলো অলপ সময় দিয়া হওক, কি কৰে দেখা যাওক। তাই হেৰোৱা দুই মাহেই হ'ল বুলি ক'লে আৰু ১৫ দিনমান সি আমাৰ পৰা বিচাৰিছে। কৈছে তাৰ পাছত আপোনালোকে যি ব্যৱস্থা কৰে কৰিব। এসপ্তাহ সময় দিলো নাজানো ভুলেই নে ভাল কৰিলোঁ। মানুহজনৰ কথা কিমান সত্য অনুমান কৰিব নোৱাৰিলো। বিনীতাৰ ঘৰলৈ আহি খুড়াকহঁতক জনালো এসপ্তাহ বাট চাওক তাৰ পিছত আইনৰ সহায় ল'ম।

তাৰপৰা ওলাই আহি অলপ দূৰত, পুষ্পাবায়ে জোৰ কৰাত, বাইদেউ এগৰাকীৰ ঘৰত সোমালো। মোৰ বৰ মন নাছিল কাৰণ বাতি লক্ষীমপুৰলৈ যোৱাৰ কথা। ঘৰত সোমাই বাইদেউ বুলি মাত দিলত ৫০ বছৰৰ উৰ্দ্ধৰ এগৰাকী মহিলা ওলাই আহি বহিবলৈ দিলে। আমি কথা পাতি থকাৰ মাজতে ১১ বছৰীয়া ছোৱালী এজনীয়ে চফৰ বটাটো দিলেহি। ছোৱালীৰ দৰে ৰাখিছে। তাইৰ নামটো সুধিলত ক'লে পূৰ্ণিমা কছাৰী। পঢ়ি আছানে নাই বুলি সোধাত তাই ক'লে পঞ্চম শ্ৰেণীলৈ পঢ়ি এৰি দিলে। কাৰণ সোধাত ক'লে “দেউতা ঢুকাইছে, মায়ে বেলেগৰ লগত বিয়া পাতিলে, মোক কোনে পঢ়াব!” মই সুধিলোঁ এতিয়া পঢ়িবানে? তাই পঢ়িম বুলি কলে। বাইদেউ গৰাকীয়েও “ভালকে থাকিলে পঢ়িবলৈ পাব, মোৰ কথা শুনিবও লাগিব” বুলি কলে।

কথাৰ মাজতে তেওঁ কেয়ে পেলালে মোৰ ভণ্টাৰ ছোৱালী নহয় অ' এনেয়ে কৈছোঁ । তাইৰ ঘৰ সৰিয়হজনত, ইয়াত সন্দ্বন্ধীয়া বায়েক এজনী আছে । তাই তাতে আছিল । বায়েকৰ তাইৰ সমনীয়া ছোৱালী এজনীও আছে । দুয়োজনীয়ে এদিন ৰাতি মেলা চাবলে আহিছিল । ভিনিহিয়েকে নিবলৈ আহিব বুলি কৈয়ো নাহিলে, মদ খাই পৰি থাকিলে ক'ৰ-বাত । অকলশৰীয়া ছোৱালী দুজনী পাই দুষ্ট ল'ৰা কেইটামানে সিহঁতক অশ্লীল ইংগিত দিলে । সিহঁত দৌৰিবলৈ ধৰাত ল'ৰাকেইটাইও খেদি গ'ল । সিহঁত যেনেতেনে ঘৰ পালেগৈ । তাই বায়েকৰ আগত সকলো কথা কোৱাত তাইকে বদমাছ ছোৱালী বুলি গালি দি আমাৰ ঘৰত থাকিব নোৱাৰ বুলি উলিয়াই দিলে । তাই কান্দি কাতি পিৰালিতে বহি আছিল তেতিয়া এই বাইদেউ গৰাকীয়ে মোৰ লগতে থাকিব আহি বুলি পূৰ্ণিমাক লৈ আহিল । মনতো ভাল লাগিল । ভাবিলো সমাজখনত পৰকো নিজৰ কৰি ল'ব পৰা মানুহ নথকা নহয় ।

তেনেতে মোৰ পায়খানা কৰিব লগাত পূৰ্ণিমাই মোক লেট্টিনৰ ফালে আগবঢ়াই নিলে । আমি আঁতৰি যোৱাত বাইদেউ গৰাকীয়ে পুষ্পাবাক ক'লে “মোৰ ল'ৰা ছোৱালী নাই । ভিনিহিয়েৰক কৈছো তাইৰ ভাগৰে কিবা এটা হ'লেও হওক । আনৰ সন্তান তুলি লোৱাতকৈ আপোনাৰ সন্তান হ'লে ভালহে হ'ব । যোৱা ৰাতি মই ক'লো, যাওক তাইক ধৰিব, তাইৰ লগত শুবলৈও পঠাওঁ । তেওঁ কয় আ হা হা সৰু ছোৱালী তেনেকৈ নক'ৰা ।” মই গা ধুই অহাৰ পিছতে আমি দুয়ো বিদায় ল'লো । ওলাই আহিয়েই পুষ্পাবায়ে দুখৰ ছমুনিয়াহ কাঢ়ি মোক মানুহজনীৰ লগত পতা কথাখিনি জনালে । মোৰ বৰ দুখ লাগিলে ছোৱালীজনীৰ কথা ভাবি । বাৰে বাৰে পূৰ্ণিমাৰ সহজ সৰল মুখখনে মোক আমনি কৰিলে । তাইতো নাজানে কি স্বৰ্গত তাইক ৰখা হৈছে । আগতকৈ ভালকৈ থাকিবলৈ খাবলৈ পাইছে সেয়াই যথেষ্ট । তাতকৈ বেলেগ কিবা চিন্তা কৰিবলৈ তাইৰ বয়সেইনো কিমান ? তাই আগতে থকা মানুহঘৰৰ বাইদেউজনীক লগ ধৰি কথাবোৰ জনালোঁ আৰু ইয়াকো ক'লো খুব সোনকালে তাইক তাৰ পৰা লৈ অহাৰ চেষ্টা কৰক পাৰিলে সেইদিনাই । আৰু যদি আহে পুষ্পাবাৰ ঘৰতে ৰখাৰ ব্যৱস্থা কৰিবলৈ ক'লো । পুষ্পাবায়েও হ'ব বুলি ক'লে ।

ঘৰৰ ফালে আগবাঢ়িবলৈ লওঁতেই ৰাস্তা কাষতে থকা এঘৰৰ পৰা মহিলা এগৰাকীয়ে জোৰ কৰি লৈ গ'ল । ঘৰত চাহ জলপান খুৱাই তেওঁ কথা আৰম্ভ কৰিলে, “বাইদেউ আপোনালোক অহাৰ কাৰণে বহুত ভাল পাইছো, আমাৰ ঠাইখিনি বহুত বেয়া । সন্ধিয়া হ'লে জীয়াৰী বোৱাৰী বাহিৰলৈ ওলাব নোৱাৰে । মদ খোৱা মতা মানুহবোৰে বহুত বেয়া দৃষ্টি দিয়ে । বেয়া ভাষাৰে জোকায় । আপোনালোক সোমোৱাৰ পৰা বহুত ভাল হ'ল । মেল, মিটিং পাতি আইনৰ কথাবোৰ

আলোচনা কৰাৰ পৰা, মতা মানুহবোৰে অলপ ভয় খাইছে । ৰাস্তাৰ কাষে কাষে মদ খোৱা, জুৰা খেলাও বহুত কমিছে । ”
 আমি শুনি শান্তি পালো যে আমাৰ কষ্ট অথলে যোৱা নাই । মহিলা গৰাকীয়ে ৩ মাহ মানৰ আগতে ঘটা ঘটনা এটা ক’লে,
 এজনী ১৫ বছৰীয়া ছোৱালীক দলবদ্ধভাৱে ধৰ্ষণ কৰি গছত চিপ লগাই আঁৰি থৈ দিছিলে বাগানৰ মাজত । আজিলৈকে
 অপৰাধী ধৰা নপৰিলে । “বাইদেউ মোৰো ৩ জনী ছোৱালী আছে । বৰ ভয় লাগে । ইয়াত আমি এঘৰেই মুছলমান মানুহ ।
 আজি দুদিনমান হৈছে আমাৰ পদুলিমুখত আহি কেইটামান মদহী ল’ৰাই অশ্লীল শব্দৰে আমাক গালি পাৰেহি । কেছে
 ইয়াত থাকিব লাগে যদি আমালৈ তোৰ ছোৱালী বিয়া দিব লাগিব, নহ’লে ছোঁচৰাই লৈ যাম । ভয় আৰু শংকাৰে দিনবোৰ
 পাৰ কৰিছো । আমি আইনৰ সহায় ল’ব পাৰিমনে ? ” মই লগে লগে এড্‌ভোকেত বিনীতা বৰুৱালৈ ফোন কৰি তেওঁক
 কথাখিনি জনালোঁ । তেওঁৰ উপদেশ মতে মই ক’লো “থানাত গৈ সকলো বিবৰি কওক, আৰু এজাহাৰ এখনো দি আহক ।
 প্ৰমাণ হ’লে, দোষীৰ ৭ বছৰ পৰ্যন্ত জেল হ’ব পাৰে । ” গধুৰ মন এটা লৈ মানুহ ঘৰৰ পৰা ওলাই আহিলো ।

পিছদিনা ৰাতিপুৱাই লক্ষীমপুৰ পাই ৰীতামনি বাইদেউৰ ঘৰত সোমালো । অলপদেৰি জিৰণি লোৱাৰ পিছত
 বাইদেৱে তেওঁৰ কথাবোৰ ক’বলৈ আৰম্ভ কৰিলে । বাইদেউক স্বামীয়ে বহুত অত্যাচাৰ কৰিছিল । সেই অত্যাচাৰ চূড়ান্ত
 পৰ্য্যায় পালেগৈ, সেয়ে বাইদেৱে থানাত কেছ দিবলৈ বাধ্য হ’ল । বৰ্তমান স্বামী জেলত । আমাক তেওঁ স্বামীয়ে মাৰ-পিট
 কৰা শৰীৰত বহি থকা ক’লা ক’লা চিনবোৰ দেখুৱালে । স্বামীজনৰ কোনো উপাৰ্জন নাই, বাইদেৱে এখন আলোচনীৰ
 সম্পাদনা কৰাৰ লগতে এল.আই. চি.ৰ এজেন্ট হিচাপে কাম কৰি ঘৰৰ খৰচ উলিয়াই আহিছে । কাজিয়াৰ কাৰণ কি বুলি
 সোধাত বাইদেৱে ক’লে নিৰ্দিষ্ট একো কাৰণ নাই । দিনতো ঘূৰি ফুৰে আৰু ৰাতি হ’লে মদ খাই আহি কাজিয়া কৰি মাৰ
 ধৰ কৰাৰ লগতে ঘৰৰ বস্তুও ভাঙে । আৰু তেওঁক যাৰে তাৰে লগত সন্দেহ কৰে । “এইবাৰ মাৰ-পিট কৰিলত লগে
 লগে পুলিচক ফোন কৰি মাতিলো । সিহঁতে লৈ গ’লহি, এতিয়া সি জেলত আছে । তিনিমাহৰ পিছতহে জামিন হ’ব বুলি
 কৈছে । মোৰ দেউতা আৰু ভগ্নীয়ে জামিন ল’বলৈ গৈছিল । তেওঁলোকে থানাত কৈছে আমাৰ ছোৱালীহে বেয়া, জোঁৱাই
 বেয়া নহয় । এতিয়াও পৰিয়ালৰ সকলোৱেই তেওঁক মোকোলাই অনাত ব্যস্ত । মই বিবাহ বিচ্ছেদ কৰিব খোজো । কথাটো
 হ’ল মোৰ সৰু ভগ্নীৰ লগত মোৰ স্বামীৰ অবৈধ সম্পৰ্ক আছে । মা হঁতেও নিজৰ স্বাৰ্থত নীৰৱ হৈ আছে এই সকলোবোৰ
 কথা জানিও । মোৰ স্বামীৰ জামিনৰ পিছত ওলাই আহিলে মই জানো শান্তিৰে থাকিব পাৰিম ? মই সদায় আতংকত
 সংকাত দিন কটাব লাগিব । মই বৰ অসহায়” এই বুলি কৈ ৰীতা বায়ে হুক হুকাই কান্দি পেলালে । কিনো সান্তনা দিম
 ভাবি নাপালোঁ । আইনৰ উদ্ভূত আমি একো কৰিব নোৱাৰো । এনে বহুতো ঘটনা আছে । আমি হেজাৰটা ঘটনাৰ সাক্ষী
 হৈ নীৰৱে আছোঁ । কিমান দিন এইদৰে থাকিম ! আকৌ ভাৱোঁ আমাৰ বৰ্তমানৰ যি সমাজ ব্যৱস্থা, এনেকুৱা সমস্যাবোৰৰ
 সমাধান সূত্ৰ বিছাৰি পোৱা যাব জানো ? অকল যে পুৰুষে নাৰীক নিৰ্যাতন কৰে এনেওতো নহয়, নাৰীয়েও নাৰীক নিৰ্যাতন
 কৰে । যিসকলে সমাজৰ নিয়ম নামানি যিকোনো কামৰ কাৰণে আগবাঢ়ি গৈছে তেওঁলোকেই পুৰুষৰ সমানে সমানে ফেৰ
 মাৰিব পাৰিছে । আমি যদি আমাৰ লক্ষ্যত আগুৱাই নাযাওঁ, সম-অধিকাৰ পাবৰ কাৰণে সৱলীকৰণৰ নামত চৰকাৰে যিমান
 আঁচনি নবনাওক সকলো ফুটুকাৰ ফেনত পৰিণত হ’ব ।

আমি আমাৰ অধিকাৰ আৰু মৰ্য্যাদা বিচাৰিলেই নহ’ব । নিজক সেই অধিকাৰ আৰু মৰ্য্যাদা ল’বৰ বাবে প্ৰস্তুত
 কৰি তুলিব লাগিব । যদি বিপ্লবৰ দ্বাৰাই পৰিৱৰ্তন সম্ভৱ হ’ব পাৰে, সেই বিপ্লৱ হ’ব সমাজ ব্যৱস্থা, ৰাষ্ট্ৰ ব্যৱস্থাৰ বিৰুদ্ধে ।
 বিপ্লৱ সফল কৰিবৰ কাৰণে লাগিব কঠোৰ সংগ্ৰাম । আমি ভাগৰিলে নহ’ব । আমি সকলো নাৰীয়ে, জাতি ধৰ্ম নিৰ্বিশেষে
 একত্ৰিত হৈ আমাৰ প্ৰাপ্যৰ বাবে সংগঠিত হৈ সংগ্ৰাম যদি কৰোঁ, সফল নিশ্চয় হ’ম ।

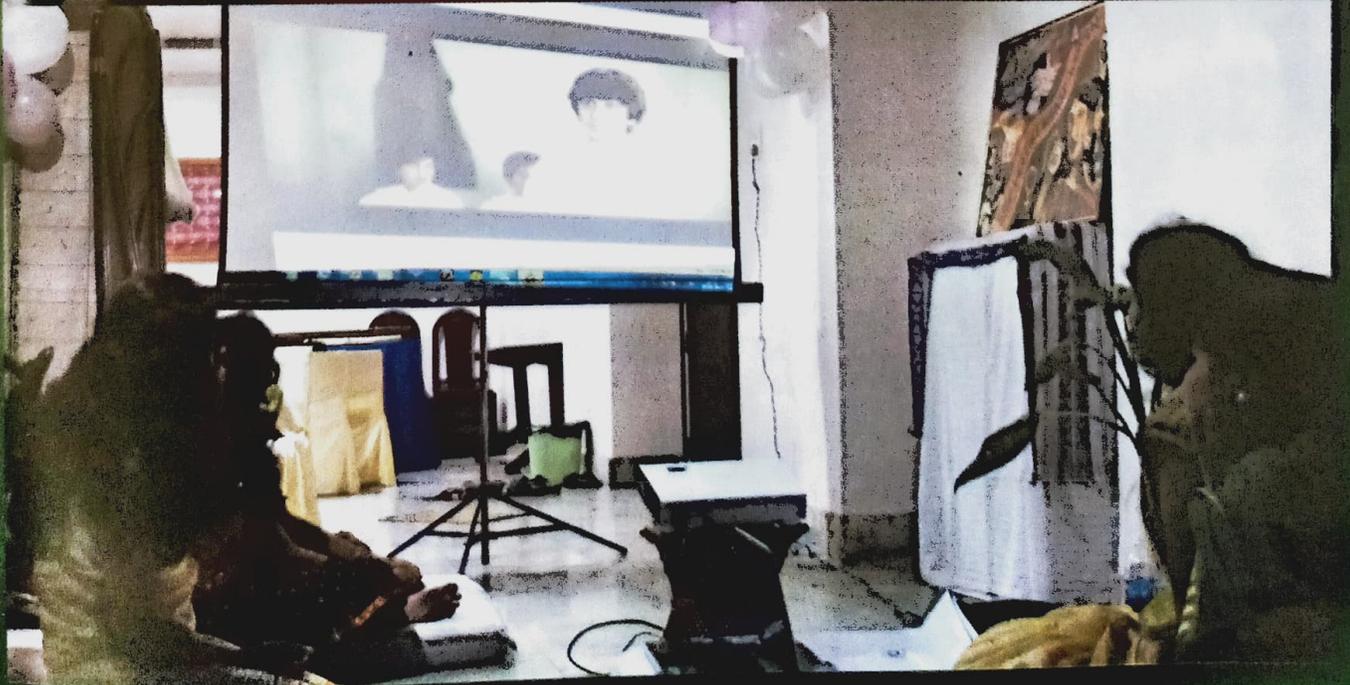

আলোচনা কৰাৰ পৰা, মতা মানুহবোৰে অলপ ভয় খাইছে । বাস্তৱ কাষে কাষে মদ খোৱা, জুৱা খেলাও বহুত কমিছে ।” আমি শূনি শান্তি পালো যে আমাৰ কষ্ট অথলে যোৱা নাই । মহিলা গৰাকীয়ে ৩ মাহ মানৰ আগতে ঘটা ঘটনা এটা ক’লে, এজনী ১৫ বছৰীয়া ছোৱালীক দলবদ্ধভাৱে ধৰ্ষণ কৰি গছত চিপ লগাই আঁৰি থৈ দিছিলে বাগানৰ মাজত । আজিলৈকে অপৰাধী ধৰা নপৰিলে । “বাইদেউ মোৰো ৩ জনী ছোৱালী আছে । বৰ ভয় লাগে । ইয়াত আমি এঘৰেই মুছলমান মানুহ । আজি দুদিনমান হৈছে আমাৰ পদুলিমুখত আহি কেইটামান মদাহী ল’ৰাই অশ্লীল শব্দৰে আমাক গালি পাৰেহি । কৈছে ইয়াত থাকিব লাগে যদি আমালৈ তোৰ ছোৱালী বিয়া দিব লাগিব, নহ’লে ছোঁচৰাই লৈ যাম । ভয় আৰু শংকাৰে দিনবোৰ পাৰ কৰিছো । আমি আইনৰ সহায় ল’ব পাৰিমনে ? ” মই লগে লগে এড্‌ভোকেত বিনীতা বৰুৱালৈ ফোন কৰি তেওঁক কথাখিনি জনালোঁ । তেওঁৰ উপদেশ মতে মই ক’লো “থানাত গৈ সকলো বিবৰি কওক, আৰু এজাহাৰ এখনো দি আহক । প্ৰমাণ হ’লে, দেৱীৰ ৭ বছৰ পৰ্যন্ত জেল হ’ব পাৰে ।” গধুৰ মন এটা লৈ মানুহ ঘৰৰ পৰা ওলাই আহিলো ।

পিছদিনা ৰাতিপুৱাই লক্ষীমপুৰ পাই ৰীতামনি বাইদেউৰ ঘৰত সোমালো । অলপদেৰি জিৰণি লোৱাৰ পিছত বাইদেৱে তেওঁৰ কথাবোৰ ক’বলৈ আৰম্ভ কৰিলে । বাইদেউক স্বামীয়ে বহুত অত্যাচাৰ কৰিছিল । সেই অত্যাচাৰ চূড়ান্ত পৰ্যায় পালেগৈ, সেয়ে বাইদেৱে থানাত কেছ দিবলৈ বাধ্য হ’ল । বৰ্তমান স্বামী জেলত । আমাক তেওঁ স্বামীয়ে মাৰ-পিট কৰা শৰীৰত বহি থকা ক’লা ক’লা চিনবোৰ দেখুৱালে । স্বামীজনৰ কোনো উপাৰ্জন নাই, বাইদেৱে এখন আলোচনীৰ সম্পাদনা কৰাৰ লগতে এল.আই. চি.ৰ এজেণ্ট হিচাপে কাম কৰি ঘৰৰ খৰচ উলিয়াই আহিছে । কাজিয়াৰ কাৰণ কি বুলি সোধাত বাইদেৱে ক’লে নিৰ্দিষ্ট একো কাৰণ নাই । দিনতো ঘুৰি ফুৰে আৰু ৰাতি হ’লে মদ খাই আহি কাজিয়া কৰি মাৰ ধৰ কৰাৰ লগতে ঘৰৰ বস্তুও ভাঙে । আৰু তেওঁক যাৰে তাৰে লগত সন্দেহ কৰে । “এইবাৰ মাৰ-পিট কৰিলত লগে লগে পুলিচক ফোন কৰি মাতিলো । সিহঁতে লৈ গ’লহি, এতিয়া সি জেলত আছে । তিনিমাহৰ পিছতহে জামিন হ’ব বুলি কৈছে । মোৰ দেউতা আৰু ভগ্নীয়ে জামিন ল’বলৈ গৈছিল । তেওঁলোকে থানাত কৈছে আমাৰ ছোৱালীহে বেয়া, জোঁৰাই বেয়া নহয় । এতিয়াও পৰিয়ালৰ সকলোৱেই তেওঁক মোকোলাই অনাত ব্যস্ত । মই বিবাহ বিচ্ছেদ কৰিব খোজো । কথাটো হ’ল মোৰ সৰু ভগ্নীৰ লগত মোৰ স্বামীৰ অবৈধ সম্পৰ্ক আছে । মা হঁতেও নিজৰ স্বাৰ্থত নীৰৱ হৈ আছে এই সকলোবোৰ কথা জানিও । মোৰ স্বামীৰ জামিনৰ পিছত ওলাই আহিলে মই জানো শান্তিৰে থাকিব পাৰিম ? মই সদায় আতংকত সংকাত দিন কটাব লাগিব । মই বৰ অসহায়” এই বুলি কৈ ৰীতা বায়ে হুক হুক কান্দি পেলালে । কিনো সান্তনা দিম ভাবি নাপালোঁ । আইনৰ উদ্ধৃত আমি একো কৰিব নোৱাৰো । এনে বহুতো ঘটনা আছে । আমি হেজাৰটা ঘটনাৰ সাক্ষী হৈ নীৰৱে আছোঁ । কিমান দিন এইদৰে থাকিম ! আকৌ ভাৱোঁ আমাৰ বৰ্তমানৰ যি সমাজ ব্যৱস্থা, এনেকুৱা সমস্যাবোৰৰ সমাধান সূত্ৰ বিছাৰি পোৱা যাব জানো ? অকল যে পুৰুষে নাৰীক নিৰ্যাতন কৰে এনেওতো নহয়, নাৰীয়েও নাৰীক নিৰ্যাতন কৰে । যিসকলে সমাজৰ নিয়ম নামানি যিকোনো কামৰ কাৰণে আগবাঢ়ি গৈছে তেওঁলোকেই পুৰুষৰ সমানে সমানে ফেৰ মাৰিব পাৰিছে । আমি যদি আমাৰ লক্ষ্যত আঙুৰাই নাঘাওঁ, সম-অধিকাৰ পাবৰ কাৰণে সৱলীকৰণৰ নামত চৰকাৰে যিমান আঁচনি নবনাওক সকলো ফুটুকাৰ ফেনত পৰিণত হ’ব ।

আমি আমাৰ অধিকাৰ আৰু মৰ্যাদা বিচাৰিলেই নহ’ব । নিজক সেই অধিকাৰ আৰু মৰ্যাদা ল’বৰ বাবে প্ৰস্তুত কৰি তুলিব লাগিব । যদি বিপ্লৱৰ দ্বাৰাই পৰিৱৰ্তন সম্ভৱ হ’ব পাৰে, সেই বিপ্লৱ হ’ব সমাজ ব্যৱস্থা, ৰাষ্ট্ৰ ব্যৱস্থাৰ বিৰুদ্ধে । বিপ্লৱ সফল কৰিবৰ কাৰণে লাগিব কঠোৰ সংগ্ৰাম । আমি ভাগৰিলে নহ’ব । আমি সকলো নাৰীয়ে, জাতি ধৰ্ম নিৰ্বিশেষে একত্ৰিত হৈ আমাৰ প্ৰাপ্যৰ বাবে সংগঠিত হৈ সংগ্ৰাম যদি কৰোঁ, সফল নিশ্চয় হ’ম ।

Content & Illustrations: Anurita P Hazarika, Aparna Chutia, Bhumika Roy, Devyani Borkotoki, Dipali Borah, Mandira Changmai, Meenal Gandhi, Mina Sutradhar, Mita Chakraborty, Moon Bora, Sheetal Sharma, Usha Rani Devi.

Content Editing: Rashmi Rekha Borah *Layout:* Manash Protim Neog

Design & Cover page Illustrations: Drishana Kalita

Photographs: Rashmi Rekha Borah & North East Network

Published by North East Network, J.N. Borooah Lane, Jorpukehuri, Guwahati 781001, Assam, India. *Year of publication:* 2015

+91 9435017824, assammen@yahoo.co.uk, www.northeastnetwork.org